

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA DRUŽBENE VEDE

Nika Aupič

Vključevanje Afroameričanov v oborožene sile Združenih držav Amerike

Magistrsko delo

Ljubljana, 2016

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA DRUŽBENE VEDE

Nika Aupič

Mentor: redni profesor dr. Bogomil Ferfila

Vključevanje Afroameričanov v oborožene sile Združenih držav Amerike

Magistrsko delo

Ljubljana, 2016

Vključevanje Afroameričanov v oborožene sile Združenih držav Amerike

Afroameričani so se borili v vseh večjih konfliktih ZDA, tvegali so svoja življenja, da bi bili obravnavani kot enakopravni državljani ZDA. Politika ameriških oboroženih sil do Afroameričanov je vse do srede 20. stoletja odražala rasne predsodke, prepričanja in prakse, ki so tedaj prevladovali v ameriški družbi. Ameriške oborožene sile so javno izvajale diskriminacijo in zagovarjale stereotip rasne manjvrednosti Afroameričanov, kar se je poznalo tudi pri njihovem vključevanju v oborožene sile ZDA in dodeljevanju nalog, ki so jih lahko opravljali. Ohranjanje segregacije so v ameriški vojski utemeljevali s potrebo, da se izognejo rasnim nemirom v oboroženih silah in preprečijo zmanjšanje vojaške učinkovitosti. Vse do korejske vojne, se je povečana potreba po vključevanju Afroameričanov v oborožene sile ZDA sovpadala z izrednimi razmerami, to je s časom vojn, po koncu vojne je njihovo vključevanje manjše in bolj regulirano.

26. julija 1948 je predsednik Harry S. Truman izdal Executive Order 9981, ukaz, s katerim je končal segregacijo v oboroženih silah ZDA ter zahteval izvajanje politike enakih možnosti in enakopravnega obravnavanja vseh zaposlenih v ameriški vojski. To je bil eden od prvih zveznih ukrepov zoper doktrino »ločeni, vendar enaki«. Čeprav je bil ukaz o integraciji izdan leta 1948, je bila zadnja segregirana enota deaktivirana šele leta 1954. Ko se je uradno zaključila desegregacija oboroženih sil ZDA, je postalo jasno, da z odpravo segregacije ni bilo konec rasizma in predsodkov, s katerim so se afroameriški vojaki soočali izven vojaškega življenja. Šele s sprejetjem zakona o državljanskih pravicah leta 1964 se je lahko začela desegregacija bližnjih civilnih skupnosti. Vojaški poveljniki so bili šele s sprejetjem tega zakona pripravljani izvajati politiko enakih možnosti na vseh področjih vojaškega življenja.

Desegregacija oboroženih sil ZDA je bil velik uspeh za vse afroameriške vojake, ki so se v preteklosti borili za svobodo in enakopravnost. Danes so oborožene sile ZDA popolno integrirane in ponujajo Afroameričanom večje možnosti napredovanja in priznanja kot kdaj prej.

Ključne besede: Afroameriški vojaki, Združene države Amerike, segregacija, integracija, oborožene sile ZDA, rasna diskriminacija

Integration of Afro-Americans into the United States Armed Forces

Afro-Americans have fought in every major United States conflict and they risked their lives in order to be treated as equal citizens. Until the mid-20th century, the policy of the United States Armed Forces towards participation of Afro-Americans in the military service reflected racial prejudices, beliefs and practices that prevailed in the American society. The United States Armed Forces were segregated and their leaders believed in racial inferiority of Afro-Americans, which was reflected in the allocation of military tasks that they could perform. Maintaining segregation within the United States Armed Forces was justified by the need to avoid racial unrests and to prevent the decline of military efficiency. Until the Korean War, the increasing need for the inclusion of Afro-Americans in the United States Armed Forces corresponded with the period of war, however, after the war ended, their participation was always reduced and more regulated.

On July 26, 1948, the United States President Harry S. Truman issued the Executive Order 9981, ending the segregation in the United States Armed Forces and mandating the implementation of equal opportunity and treatment for all personnel. This was one of the first federal actions against the "separate - but - equal" doctrine. Although the Executive Order 9981 was issued in 1948, the last segregated unit was deactivated only in the autumn of 1954. However, it soon became clear that with the official end of segregation of the United States Armed Forces, this did not mean the end of racism and prejudice, which Afro-American soldiers faced outside of their military life. It was only with the adoption of the Law on Civil Rights in 1964 that the desegregation of nearby civilian communities began and that the military commanders were ready to start implementing the policy of equal opportunities and treatment for all personnel in the United States Armed Forces in all areas of military life.

Desegregation of the United States Armed Forces has been a successful story for all Afro-American soldiers who have fought in the past for freedom and equality. Today, the United States Armed Forces are fully integrated and offer Afro-Americans greater opportunities for advancement and recognition than ever before.

Key words: Afro-American soldiers, United States of America, segregation, integration, United States Armed Forces, race discrimination

KAZALO

1 UVOD	7
2 METODOLOŠKI OKVIR	10
2.1 Opredelitev ciljev in predmeta proučevanja	10
2.2 Hipoteze	10
2.3 Uporabljena metodologija	11
2.4 Struktura magistrskega dela	11
3 OPREDELITEV TEMELJNIH POJMOV	13
4 ZGODOVINSKI PREGLED VKLJUČEVANJA AFROAMERIČANOV V OBOROŽENE SILE ZDA	15
4.1 Vojna za neodvisnost (1775–1783)	15
4.2 Vojna leta 1812 (1812–1815)	17
4.3 Ameriška državljanska vojna (1861–1865)	18
4.4 Indijanske vojne (1866–1890)	23
4.5 Špansko-ameriška vojna (1898)	24
4.6 Prva svetovna vojna (1914–1918)	26
4.7 Obdobje med obema svetovnima vojnama (1919–1941)	30
4.8 Druga svetovna vojna (1941–1945)	34
4.9 Obdobje po drugi svetovni vojni (1945–1950)	42
4.10 Korejska vojna (1950–1953)	45
5 EXECUTIVE ORDER 9981	48
5.1 Odbor za enakost obravnave in priložnosti v oboroženih silah ZDA	49
6 INTEGRACIJA PO POSAMEZNIH ZVRSTEH OBOROŽENIH SIL ZDA	53
6.1 Kopenska vojska	54
6.2 Vojaško letalstvo	55
6.3 Vojaška mornarica	59
6.4 Mornariška pehota	61
7 VKLJUČEVANJE AFROAMERIŠKIH ŽENSK V OBOROŽENE SILE ZDA	63
8 OBDOBJE PO INTEGRACIJI (1954–1965)	66
9 ZGODOVINSKI PREGLED NAJPOMEMBNEJŠIH DOSEŽKOV AFROAMERIČANOV V OBOROŽENIH SILAH ZDA	70
10 ZAKLJUČEK	76
11 LITERATURA	81

SEZNAM KRATIC

N.A.A.C.P.	National Association for the Advancement of Colored People Ameriško združenja za napredek temnopoltih ljudi
NASA	National Aeronautics and Space Administration
NORAD	North American Air Defence Command
WAAC	Woman`s Army Auxiliary Corps
WAC	Woman`s Army Corps
WAVES	Women Accepted for Volunteer Emergency Service
WASP	Women`s Airforce Service Pilots
ZDA	Združene države Amerike

SEZNAM TABEL

Tabela 4.1:	Prikaz številčnega stanja Afroameričanov v oboroženih silah ZDA v času druge svetovne vojne po četrtletjih
Tabela 6.1:	Prikaz afroameriških pripadnikov v odstotkih po zvrsteh oboroženih sil ZDA
Tabela 6.2:	Število afroameriških pripadnikov v vojaškem letalstvu od leta 1947 do 1954
Tabela 6.3:	Število afroameriških častnikov v vojaškem letalstvu od decembra 1947 do junija 1954
Tabela 6.4:	Prikaz poteka integracije po mesecih
Tabela 6.5:	Število afroameriških pripadnikov v vojaški mornarici od leta 1949 do 1955
Tabela 6.6:	Število afroameriških častnikov v vojaški mornarici od leta 1949 do 1955
Tabela 6.7:	Število afroameriških pripadnikov v mornariški pehoti od julija 1949 do januarja 1955

Sanjam, da se bo ta narod nekega dne dvignil in v pravem pomenu zaživel svojo veroizpoved: "Te resnice imamo za samoumevne: da so vsi ljudje ustvarjeni enaki."

Sanjam, da bodo nekega dne na rdečih hribih Georgie sinovi nekdanjih sužnjev in sinovi nekdanjih sužnjelastnikov lahko skupaj sedli za mizo bratstva.

Sanjam, da se bo nekega dne celo zvezna država Mississippi, puščavska mrtva dežela, v kateri žge vročina nepravice in zatiranja, spremenila v oazo svobode in pravice.

Sanjam, da bodo moji štirje otroci nekega dne živeli sredi ljudstva, ki jih ne bo sodilo po barvi kože, temveč po njihovem značaju.

Danes sanjam.

(Martin Luther King, ml. v Valenčič, 2015, 81)

1 UVOD

Združene države Amerike (ZDA) so danes edina preživela svetovna velesila z eno izmed najmočnejših in najdražjih vojsk na svetu, vendar so v svoji precej kratki zgodovini dolgo časa kršile človekove pravice svojih afroameriških državljanov, ki so si stoletja prizadevali za svobodo in enakopravnost.

Po podatkih iz leta 2014 je v aktivni sestavi oboroženih sil ZDA služilo 1.326.273 vojaških oseb (častnikov, podčastnikov in vojakov), od tega je bilo 228.148 oziroma 17,2 odstotka Afroameričanov. Afroameriški častniki so predstavljali 9,3 odstotka (21.921) aktivne sestave, 18,5 odstotka (206.227) je bilo afroameriških vojakov in podčastnikov. V kopenski vojski je v letu 2014 služilo 12.768 (13,1 %) afroameriških častnikov ter 95.921 (23,6 %) vojakov in podčastnikov. V vojaški mornarici je služilo 4.322 (7,9 %) afroameriških častnikov ter 50.783 (19,0 %) mornarjev in podčastnikov. V vojaškem letalstvu je bilo leta 2014 3.706 (5,9 %) afroameriških častnikov ter 40.620 (16,2 %) vojakov in podčastnikov. V mornariški pehoti je istega leta služilo 1.125 (5,4 %) afroameriških častnikov ter 18.903 (11,3 %) afroameriških vojakov in podčastnikov (2014 Demographics: Profile of the military Community).

Zgodovina Afroameričanov v oboroženih silah ZDA je podobna njihovem napredku znotraj ameriške družbe, vendar z določeno razliko. Da so dosegli popolno integracijo v vse zvrsti

oboroženih sil ZDA, je preteklo veliko časa – od kolonialnega obdobja do vojne v Vietnamu so napredovali od statusa sužnjev do polnopravnih državljanov z vsemi pravicami.

Afroameriški vojaki so se v vseh ameriških vojnah borili častno, z veliko lojalnosti in ljubezni do družbe, ki jih ni obravnavala enako. Pogosto marginalizirani z opravljanjem podpornih funkcij so služili z odliko in častjo v skoraj vseh konfliktih ZDA. Bitke, ki so jih morali biti proti rasizmu in predsodkom doma, pa so bile zanje velikokrat enak izziv kot bitke, ki so jih bili proti sovražnikom na bojišču. Njihova lojalnost v času vojn jim v času miru ni prinesla obljubljenih priložnosti. Rasna diskriminacija oziroma rasni predsodki do Afroameričanov so vedno znova udarili na plan, ko je v ZDA vladal mir. Do srede 20. stoletja, tako v miru kot v vojni, so bili rasna diskriminacija in s tem povezani predsodki največji sovražnik afroameriških vojakov.

Tako kot na vseh drugih področjih so se afroameriški moški in ženske srečevali z globoko zakoreninjeno rasno diskriminacijo tudi v oboroženih silah ZDA. Rasizem ni bil značilen samo za oborožene sile ZDA, ampak je bil odraz tedanjega časa oziroma delovanja celotne ameriške družbe. Kot v svoji knjigi ugotavlja Ergerton (2001, 1), so do srede petdesetih let 19. stoletja v oboroženih silah ZDA prevladovali 'južnjaška' prepričanja in vrednote, ki so posledično degradirale Afroameričane kljub njihovim vojaškim dosežkom.

Uradno so Afroameričani postali del oboroženih sil ZDA leta 1867, ko je kongres z zakonom ustanovil 9. in 10. konjeniški polk ter 24. in 25. pehotni polk. Pred tem so se ameriškim oboroženim silam priključevali kot prostovoljci.

V ZDA je dolgo prevladovalo mnenje, da so državljani dolžni služiti v oboroženih silah, predvsem zato, ker so imele ZDA do leta 1973 naborniško vojsko. Če je bila določeni skupini onemogočena možnost izpolnitve te obveznosti, bi lahko po navedbah Richarda M. Dalfiuma (1969, 2), to imeli za razlog, da se tej skupini odreče vse državljanske pravice. Te obrazložitve so se zavedali tudi Afroameričani, zato so želeli sodelovati v vojnah ZDA v upanju, da si bodo s tem pridobili enakopravnost. Poleg tega so menili, da bodo s

sodelovanjem v vojni izboljšali svoj družbeni, ekonomski in politični položaj. Svoje sodelovanje v vojni so videli tudi kot možnost za doseg družbenih sprememb.

Požrtvovalnost in pogum afroameriških vojakov skozi stoletja sta končno prinesla pomembne rezultate. Segregacija v ameriških oboroženih silah je bila uradno ukinjena leta 1948, a je bilo za njeno dejansko odpravo potrebno kar nekaj časa, saj so se različne zvrsti oboroženih sil ZDA integrirale počasneje kot druge. Kmalu po koncu korejske vojne je bila zaključena tudi integracija celotnih oboroženih sil ZDA. Zadnja afroameriška enota je bila ukinjena septembra 1954.

Oborožene sile ZDA so bile prva velika ameriška institucija, ki je v celoti sprejela in izvajala načelo enakih možnosti. Desegregacija ameriških oboroženih sil je bila velik uspeh za vse afroameriške vojake, ki so se v preteklosti borili za svobodo in enakopravnost. Danes so oborožene sile ZDA, kar zadeva raso, popolno integrirane in ponujajo Afroameričanom večje možnosti za napredovanje in priznanje kot kdaj prej.

2 METODOLOŠKI OKVIR

2.1 Opredelitev ciljev in predmeta proučevanja

V svoji magistrski nalogi se bom zaradi obsežnosti tematike poteka vključevanja Afroameričanov v vse vidike celotne ameriške družbe osredotočila le na njihovo vključevanje v oborožene sile ZDA.

Cilj moje magistrske naloge je analiza problematike vključevanja Afroameričanov v stalno sestavo (kopenska vojska, vojaška mornarica, vojaško letalstvo in mornariška pehota) oboroženih sil ZDA od vojne za neodvisnost do časa, ko so oborožene sile ZDA implementirale sprejeto politiko predsednika Trumana o odpravi segregacije v oboroženih silah in s tem premagale več kot 175 let diskriminacije in rasizma do Afroameričanov v oboroženih silah ZDA.

2.1 Hipoteze

V magistrski nalogi bom preverila naslednji hipotezi:

Glavna hipoteza:

H1: Zgodovinsko gledano je povečana potreba po vključevanju Afroameričanov v oborožene sile ZDA vedno sovpadala z izrednimi razmerami, to je s časom vojn, po koncu vojne je njihovo vključevanje manjše in bolj regulirano.

Izvedena hipoteza:

H2: Vojska je bila vdana prevladujočim družbenim rasnim praksam in stereotipom, zato ni postala instrument vnosa družbenih sprememb, na kar so upali številni Afroameričani.

Glavno hipotezo bom preverjala v četrtem poglavju, ki prikazuje zgodovinski pregled vključevanja Afroameričanov v oborožene sile ZDA. Izvedeno hipotezo pa bom deloma preverjala v petem in šestem poglavju ter predvsem v osmem poglavju.

2.2 Uporabljena metodologija

Pri izdelavi magistrske naloge bom uporabila več metod. Z metodo zbiranja in preučevanja virov bom poskušala pridobiti čim več literature s področja pregleda vključevanja Afroameričanov v oborožene sile ZDA ter si prizadevala za dostop do čim širšega kroga strokovnih člankov, ki so pomembni za obravnavano temo.

Hipoteze bom dokazovala s komparativno analizo primarnih in sekundarnih pisnih virov z obravnavanega področja. Med primarnimi viri bom uporabila uradne dokumente in druge sprejete zakone ter zakonske akte ZDA, ki se nanašajo na vključevanje Afroameričanov v oborožene sile ZDA. Kot sekundarne vire bom uporabila literaturo, strokovne članke in predvsem svetovni splet, ki mi omogoča dostop do najnovejših informacij.

V magistrski nalogi se bom večinoma opirala na zgodovinske dogodke in za razlago obravnavane tematike uporabila zgodovinsko analizo kot poglobljeno metodo raziskovanja. Ker je moje proučevanje osredotočeno na daljše zgodovinsko obdobje, sem znotraj zgodovinske metode uporabila tudi razvojno oziroma evalvacijsko metodo. Pri raziskavi zgodovine vključevanja Afroameričanov v oborožene sile ZDA bom proučila in analizirala relevantne primarne pisne vire in kritično literaturo s tega področja.

Pri svojem delu sem uporabila tudi deskriptivno oziroma opisno metodo, katere bistvo je v opisovanju in spoznavanju pojavov, ki jih obravnavam.

2.3 Struktura magistrskega dela

Magistrsko delo je sestavljeno iz 11 poglavij. Po uvodnih mislih o vključevanju Afroameričanov v oborožene sile ZDA sledi opredelitev predmeta proučevanja in ciljev magistrskega dela, postavitve hipotez ter opis metodološkega pristopa in strukture magistrskega dela.

V tretjem poglavju bom podala definicije oziroma opredelila določene temeljne pojme, na primer, kaj je diskriminacija, segregacija itd. V četrtem poglavju bom predstavila zgodovinski

pregled vključevanja Afroameričanov v oborožene sile ZDA. Sledila bosta analiza predsedniškega ukaza 'Executive Order 9981', ki je omogočil začetek integracije Afroameričanov v oborožene sile ZDA, ter predstavitev dela posebnega odbora za enako ravnanje in priložnosti v ameriških oboroženih silah (President Committee on Equality of Treatment and Opportunity in the Armed Services), katerega naloga je bila priprava priporočil, kako najbolje implementirati odločitev predsednika Trumana o odpravi segregacije v oboroženih silah ZDA.

V šestem poglavju bom predstavila potek integracije Afroameričanov po posameznih zvrsteh ameriških oboroženih sil. Sledi kratek prikaz vključevanja Afroameričank v oborožene sile ZDA. Konec leta 1954, ko se je uradno zaključila desegregacija oboroženih sil ZDA, je postalo jasno, da z odpravo segregacije ni bilo konca rasizma in predsodkov, ki so jih afroameriški vojaki doživljali izven vojaškega življenja. V osmem poglavju bom predstavila obdobje po odpravi segregacije v ameriških oboroženih silah, konkretnije obdobje od leta 1954 do 1965. V devetem poglavju sledi predstavitev nekaterih najpomembnejših Afroameričanov oziroma njihovih dosežkov v ameriških oboroženih silah.

V zadnjem, desetem poglavju magistrskega dela bom podala sklepne misli in verifikacijo hipotez. Na koncu sledi seznam literature.

3 OPREDELITEV TEMELJNIH POJMOV

Diskriminacija

»Diskriminacija pomeni slabšo ali manj ugodno obravnavanje določene osebe zaradi kakšne od njenih osebnih okoliščin. Je kršenje točno določene pravice, to je pravice do enakega obravnavanja na vseh področjih. Pojem diskriminacije je opredeljen kot nasprotje enakosti, enakopravnosti, enakega obravnavanja ali enakih možnosti« (Kogovšek in Petković 2007, 9, 11 in 13).

Podobno diskriminacijo opredeljuje Mirjana Ule (v Žerovnik 2010, 9), ki pravi, da je diskriminacija posebno obnašanje do oseb oziroma različna obravnava oseb zaradi njihovih posebnosti, ki so označene kot drugačne, in zaradi njihove pripadnosti 'označenim skupinam'.

Rasna diskriminacija

»Rasna diskriminacija je pristransko obravnavanje neke manjšinske skupine zaradi njene rase ali kulture. Rasna diskriminacija navadno izvira iz predsodkov, spremljajo jo trditve o manjvrednosti rase« (Schloredt in Brown 1993, 53).

Segregacija

Posebna oblika diskriminacije je po navedbah Neže Kogovšek in Brankice Petković segregacija.

Segregacija pomeni, da je (ranljiva) skupina ljudi, ki jo povezuje določena osebna okoliščina (na primer etnična pripadnost ali socialni položaj), ločena oziroma segregirana od dominantne družbene skupine na določenem področju družbenega življenja. S segregacijo je za takšno skupino ljudi ustvarjeno okolje, ki je ločeno od okolja drugih ljudi, v katerem imajo dostop samo do svojega načina življenja ter samo do svojega jezika, pogosto pa tudi samo do dobrin in storitev, ki so na voljo le v njihovi

skupnosti. Pri tem pogosto nimajo dostopa do jezika, kulture in načina življenja, ki so na voljo dominantni družbeni skupini (Kogovšek in Petković 2007, 12).

Integracija

Integracija pomeni vključenost osebe ali skupine oseb v večinsko družbo tako, da ji je omogočen enak dostop do zaposlitve, stanovanj, zdravstvenih storitev, šolanja in načina življenja, ki je na voljo večinskemu prebivalstvu. Integracija hkrati pomeni, da ima posameznik ali skupina možnost, da goji tudi svojo kulturo, svoj jezik in svoj način življenja, če tako želi. Za integracijo so pomembni ne le čim večja odsotnost diskriminacije, temveč tudi posebni ukrepi, s katerimi posameznikom in skupinam omogočimo integracijo in enake možnosti participacije v družbi (Kogovšek in Petković 2007, 13).

Desegregacija

»Desegregacija je način odpravljanja ločenih, slabših javnih uslug in pogojev, ki jih je deležna neka rasno ali socialno zaznamovana skupina« (Schloredt in Brown 1993, 53).

4 ZGODOVINSKI PREGLED VKLJUČEVANJA AFROAMERIČANOV V OBOROŽENE SILE ZDA

4.1 Vojna za neodvisnost (1775–1783)

Ameriška vojna za neodvisnost je potekala med letoma 1775 in 1783. V vojni je sodelovalo 13 kolonij, ki so se želele osvoboditi izpod vladavine Velike Britanije in osamosvojiti. V neredih v Bostonu je prišlo do prvih spopadov med regularno angleško vojsko in milico¹ 13 kolonij. Zgodovinarji menijo, da je bil 'katalizator' oziroma prelomni trenutek, ki je vodil do ameriške revolucije, bostonski pokol, v katerem je bil Afroameričan Crispus Attucks prva² žrtev vojne za neodvisnost (Sutherland 2004, 61; Clinton 2000, 9; Reef 2010, 16–18).

Ko se je začela vojna za neodvisnost, so Afroameričani v njej sodelovali od začetka, vendar so po odločitvi, ki jo je maja 1775 sprejel odbor za varnost³, uradno v vojsko lahko stopili samo 'svobodni' Afroameričani (Astor 1998, 8–9). Čeprav je kontinentalna vojska zaradi številnih dezertacij in žrtev doživljala zmanjševanje vojaške moči, pa še vedno v svoje vrste ni želela sprejeti sužnjev. Zgodilo se je celo, da je 12. novembra 1775 general George Washington, poveljnik kontinentalne vojske, ob podpori kongresa izdal uradni ukaz, s katerim je preprečil dodatno novačenje Afroameričanov. Tisti, ki so v vojski že služili, so lahko ostali le do izteka pogodbe (Lanning 2004; Binkin in drugi 1982).

Razlogi za preprečevanje sodelovanja Afroameričanov v kontinentalni vojski, kakor pravi Michael L. Lanning (2004, 9–10), sicer tudi avtor knjige 'The African–American Soldier: From Crispus Attucks to Colin Powel', segajo od osebnih predsodkov do dejstva, da so na Afroameričane gledali kot na manj vredne, bojazljive, lene, menili so, da imajo zmanjšane miselne sposobnosti itd.

Čeprav se Afroameričani sprva niso smeli pridružiti ameriški vojski, pa so bili več kot dobrodošli v britanski vojski. 7. novembra 1775 je John Murray, grof Dunmore in britanski

¹ Ameriški vojaški sistem se je izoblikoval kot kombinacija profesionalne kontinentalne vojske ter milic zveznih držav oziroma kolonij, ki so bile sestavljene iz polkov popolnjenih s prostovoljci. Ti polki oziroma milice so v času vojn prišle pod zvezni nadzor.

² Afroameričan Crispus Attucks je bil eden izmed petih ubitih, preostali štirje so bili Samuel Gray, James Caldwell, Samuel Maverick in Patrick Carr.

guverner province Virginija, izdal razglas, s katerim je obljubil svobodo vsem sužnjem, ki bi se bojevali na strani Britancev (Clinton 2000, 8). Po mnenju Michaela L. Lanninga (2004, 10), predvsem iz dveh razlogov: (i) zaradi povečanja oziroma popolnitve osebja v lastni vojski ter (ii) zaradi različnih pogledov na institut suženjstva, ki je prevladoval med belopoltim prebivalstvom, kar so Britanci želeli izkoristiti. V iskanju obljubljene svobode, ki jim jo je odrekla ZDA, je več tisoč afroameriških sužnjev prestopilo na stran Britancev.

Pod pritiskom zaradi odhoda sužnjev v britanske vojaške vrste in pomanjkanja prostovoljcev ter zaradi protestov svobodnih Afroameričanov je general George Washington 30. decembra 1775 izdal ukaz, s katerim je ponovno odobril novačenje svobodnih Afroameričanov v kontinentalno vojsko, še vedno pa je obstajala prepoved novačenja sužnjev (Lanning 2004, 11). Kljub prepovedi novačenja sužnjev so nekateri sužnji v ameriški kontinentalni vojski vseeno služili, predvsem kot nadomestilo za svoje belopolte gospodarje ali ker se poveljniki, ki jim je primanjkovalo vojakov, niso ukvarjali s preverjanjem 'statusa' Afroameričana, ki se jim je želel pridružiti (Binkin in drugi 1982, 13).

Do preobrata je prišlo jeseni 1776, ko je kongres zvezne države pozval, da zberejo zadostno število prostovoljcev, ki bodo okrepili redno vojsko. Da bi zbrale ustrezno število vojakov, so ameriške oblasti sužnjem ob koncu vojne obljubile svobodo. V obdobju od leta 1775 do leta 1777 se je število Afroameričanov, ki so služili v kontinentalni vojski, povečevalo. Afroameriški vojaki so na začetku v vojni za neodvisnost služili v integriranih enotah, pozneje pa je, kot pravi Sutherland (2004, 44): »segregacija pogosto zamenjala integracijo«.

Leta 1778 je bilo oblikovanih pet afroameriških polkov. Najbolj znan med njimi je bil 1. polk iz Rhode Islanda (1st Rhode Island Regiment), ki je imel okoli 300 afroameriških vojakov. Poveljeval mu je belopolti častnik, polkovnik Christopher Greene (Buckley 2002, 24–26).

Koliko Afroameričanov je dejansko služilo v ameriški kontinentalni vojski, ni znano, vendar zgodovinarji ocenjujejo, da jih je bilo okoli 5.000. Tisti, ki so se pridružili kontinentalni

³ Odbor je bil poznan tudi kot 'Hancock and Warren Committee'.

vojski, so ob koncu vojne, ko je 23. septembra 1783 Velika Britanija Združenim državam Amerike priznala neodvisnost, res postali svobodni (Haskins 1998, 7).

Ženskam sicer ni bilo dovoljeno, da bi se pridružile kontinentalni vojski in sodelovale v boju, a to je vseeno uspelo Deborah Sampson, Afroameričanki, ki je preoblečena v moškega služila v 4. polku iz Massachusettsa. Sodelovala je v bitki pri Tarrytownu ter bitki pri Yorktownu v Pensilvaniji. Iz vojske je bila uradno odpuščena 23. oktobra 1783, za svoje sodelovanje v njej pa je celo prejela vladno pokojnino (Haskins 1998, 19–23).

Pariška pogodba, podpisana septembra 1783, je ZDA priznala neodvisnost. Afroameričani so se hrabro borili za ameriško neodvisnost, vendar so bili, kot je zapisala Catherine Clinton (2000, 12), na žalost dobrodošli v jarkih, ne pa za zmagovalno mizo. To jasno dokazuje tudi izjava neimenovanega afroameriškega veterana, ki je dejal: »Bil sem iskan v času nevarnosti in pozabljen v času miru«.

Ta vzorec se je pozneje na žalost velikokrat ponovil. Številni Afroameričani so se zavedali, da je pred njimi še dolg boj, preden bodo doživeli svobodo in enakopravnost svoje rase.

4.2 Vojna leta 1812 (1812–1815)

Pariška pogodba leta 1783 je končala ameriško revolucijo, ni pa končala trenja med Veliko Britanijo in ZDA. Leta 1792 je kongres sprejel zakon, ki je omejeval vojaško služenje le na belopolte pripadnike (Militia Act 1792). V tem obdobju so imele ZDA majhno regularno vojsko, ki jo je sestavljalo nekaj sto vojakov. 11. julija 1798 je kongres sprejel še zakon, s katerim je vzpostavil mornariško pehoto, v katero pa niso mogli vstopiti Afroameričani. Tudi vojaška mornarica je želela slediti zgledu mornariške pehote in iz svojih vrst izločiti Afroameričane, vendar je morala za delovno silo na trgu tekmovati z ribiškimi in trgovskimi ladjami. Tako so Afroameričani še naprej lahko 'neuradno' služili v vojaški mornarici.

Kot povod za vojno leta 1812 je bilo ravnanje Velike Britanije. Ta je ustavljala in preiskovala trgovske ladje, ki so plule pod zastavo ZDA, in iskala britanske dezertarje. ZDA so Veliki

Britaniji napovedale vojno 12. junija 1812. Vojna je trajala dve leti in pol in je večino časa potekala na morju.

Vojna je ponovno prinesla potrebo po večjem številu vojakov, vendar ameriška kopenska vojska v svoje vrste še vedno ni sprejemala Afroameričanov (Hamilton 1940). To se je spremenilo šele leta 1814, ko so britanske sile napadle in požgale sedež zvezne vlade v Washingtonu, D. C., a je bilo, kot navaja Lanning (2004, 22–27), vojne konec, še preden bi lahko ameriška kopenska vojska vzpostavila in izurila afroameriške enote. Nasprotno pa so afroameriški mornarji v tej vojni sodelovali od začetka. Zaradi pomanjkanja belopoltnih mornarjev je vojaška mornarica 3. marca 1813 v svoje vrste spet začela sprejemati svobodne Afroameričane. Ob koncu vojne jih je v vojaški mornarici služilo okoli 10 odstotkov.

Po koncu vojne je kongres 3. marca 1815 sprejel zakon o povojni sestavi oboroženih sil ZDA, ki naj bi šteje 10.000 vojakov, vendar v njih ni bilo prostora za Afroameričane.

4.3 Ameriška državljanska vojna (1861–1865)

Ameriška državljanska vojna se je začela, ker se je leta 1861 enajst⁴ južnjaških držav odcepilo od unije in oklicalo svojo konfederacijo ameriških držav z lastno ustavo, predsednikom⁵ ter glavnim⁶ mestom. Zgodovinarji še niso dosegli soglasja o glavnem vzroku ameriške državljanske vojne, posredni povod za odcepitev pa bi lahko bili tudi zmaga Abrahama Lincolna na volitvah leta 1860 ter bojazen Juga, da bo prišlo do odprave suženjstva⁷.

Kot navajajo Morris in drugi (2005, 186), so poleg ohranjanja suženjstva obstajale tudi druge težave, ki so privedle do vojne. Južne države so na primer menile, da lahko postavljajo svoje zakone, Sever pa je trdil, da ima to pravico le kongres.

⁴ Alabama, Arkansas, Florida, Georgia, Louisiana, Misisipi, Severna in Južna Karolina, Tennessee, Teksas in Virginija.

⁵ Predsednik Jefferson Davis.

⁶ Richmond v Virginiji.

⁷ Po oceni zgodovinarjev, je na tedanjem ozemlju ZDA prebivalo okoli štiri milijone sužnjev (Buckley 2002, 57).

Z izbruhom ameriške državljanske vojne, 12. aprila 1861, ko je Jug s topovi napadel federalne čete v Fort Sumterju v Južni Karolini, se je tisoče Afroameričanov javilo, da se pridružijo vojski unije, vendar so bili zavrnjeni zaradi zakona iz leta 1792, ki jim je preprečeval, da bi v ameriški vojski nosili orožje, ter z obrazložitvijo, ki jo v svoji knjigi 'A to Z of African Americans: African Americans in the Military' navaja Catherine Reef (2010, xi): »da gre za vojno belcev in njihove storitve niso potrebne«.

Severu je počasi postalo jasno, da vojne ne bo tako hitro konec. Zaradi vse večjega števila padlih unijskih vojakov so se soočali s pomanjkanjem sil, zato so bili prisiljeni vpoklicati Afroameričane.

17. julija 1862 je bil sprejet Akt o milici, ki je dovoljeval Afroameričanom oziroma osebam afriškega porekla, da sodelujejo v vojni kot fizični delavci in vojaki. V skladu s tem aktom so vojaki afriškega porekla na mesec prejeli 10 dolarjev plače, ki je bila dodatno zmanjšana za 3 dolarje za plačilo vojaških oblačil. Plača je bila skoraj za pol manjša, kot je znašala plača belopoltega vojaka⁸. Zaradi te neenakosti so nekateri afroameriški vojaki celo zavrnili⁹ prejem plačila vse do 5. junija 1864, ko je kongres izbrisal ta del zakona in odobril enako plačo tudi za afroameriške vojake. Hkrati je kongres odobril poplačilo razlike v plači za preteklo obdobje, vendar pod pogojem, da je bil afroameriški vojak na dan 19. aprila 1861 svoboden. Ta rešitev je spet postala jabolko spora, saj je dejansko lahko le svoboden suženj zahteval plačilo za leti 1862 in 1863. Če je bil vojak po 19. aprilu 1861 še vedno suženj, do poplačila ni bil upravičen. Šele marca 1865 je bila situacija dokončno rešena na enakopravni osnovi za vse (Militia Act 1862).

Od začetka državljanske vojne so radikalski in abolicijski voditelji pritiskali na predsednika Abrahama Lincolna, da bi vojno pretvoril v neke vrste križarsko vojno za odpravo suženjstva, vendar je predsednik Lincoln na začetku menil, da bi s to politiko več izgubil kot pridobil. Kmalu je postalo jasno, da bi zmaga Severa pomenila konec suženjstva, hkrati pa bi Severu omogočila, da v svojo vojsko vključi svobodne sužnje.

⁸ Mesečna plača belopoltega vojaka je takrat znašala 13 dolarjev.

⁹ Znano je, da so celotno plačilo zavrnili vsi vojaki 54. prostovoljne pehote iz Massachusettsa.

1. januarja 1863 je predsednik Abraham Lincoln objavil 'proklamacijo o emancipaciji sužnjem', v kateri je med drugim pisalo: » ... Jaz, Abraham Lincoln, predsednik Združenih držav Amerike, ... odrejam in razglašam, da so vse osebe, ki so v imenovanih državah in posameznih delih teh držav zaslužnjene, osvobodjene in bodo od zdaj naprej svobodne; in da bo izvršna oblast Združenih držav Amerike, in v njenem imenu tudi vojaške in mornariške oblasti, priznala in ohranjala svobodo omenjenih oseb ...« (The Emancipation Proclamation 1863).

Ta dokument je podelil svobodo vsem sužnjem, ki so živeli v državah, ki jih je nadzirala konfederacija, in je dovoljeval Afroameričanom, da so lahko vstopili v kopensko vojsko in mornarico unije. Proklamacija o enakopravnosti sužnjem pa na žalost ni podelila svobode¹⁰ vsem sužnjem, saj se razglasitev ni nanašala na suženjske države na strani unije¹¹, ampak samo na uporniške konfederativne¹² države.

Afroameričani sodelovanja v vojski unije niso videli samo kot nekaj, kar bi jim prineslo svobodo, ampak tudi enakopravnost. Afroameriški borec za ukinitve suženjstva Frederick Douglass je z naslednjimi besedami pozival Afroameričane, naj vstopijo v ameriško vojsko in se borijo tudi za enakopravnost: »Ko Afroameričan nase pripne medeninaste črke ZDA, ima na svojih gumbih znak orla, si nadene puško na ramo ter pospravi naboje v žep, je ni moči na tem svetu, ki bi lahko zanikala, da je s tem pridobil status polnopravnega državljana z vsemi pravicami« (Millett in Maslowski 1994, 205).

Po objavi proklamacije o emancipaciji sužnjem se je vse več Afroameričanov javljalo, da bi se pridružili vojski unije, zato je 22. maja 1863 ministrstvo za vojno (War Department) ustanovilo 'Bureau of Colored Troops', ki je bil odgovoren za nabor Afroameričanov. V nekaj mesecih je bilo v vojski unije ustanovljenih okoli 30 afroameriških polkov, ki so bili znani kot 'United States Colored Troops'. Ob koncu vojne je bilo v unijski vojski 166 afroameriških

¹⁰ Odpravo suženjstva v vseh državah je kongres naposled uzakonil s 13. amandmajem k ustavi ZDA januarja 1865, države pa so jo ratificirale po predaji Juga, kar je pomenilo tudi dejansko konec vojne. S 14. amandmajem k ustavi, ki pravi, da so vsi, ki so bili rojeni ali naturalizirani v ZDA in sodijo pod njihovo jurisdikcijo, državljani ZDA in držav, v katerih bivajo (Ferfila 2002, 502).

¹¹ Misuri, Kentucky, Maryland in Delaware.

¹² Južna in Severna Karolina, Misisipi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana, Teksas, Virginija, Arkansas.

polkov, od tega 145 pehotnih, sedem konjeniških, 12 polkov težke artilerije, polk lahke artilerije in inženirski polk (Lee v Binkinu in drugih 1982, 47).

Po uradnih podatkih naj bi v unijski kopenski vojski služilo okoli 178.892 afroameriških vojakov in podčastnikov ter 7.122 afroameriških častnikov. V vojaški mornarici naj bi sodelovalo okoli 30.000 Afroameričanov. Vojaška mornarica v tem času ni imela afroameriških častnikov (Millett in Maslowski 1994, 205; Buckley 2002, 109).

Afroameriški vojaki so se ob številnih priložnostih izkazali v bitkah. Najbolj znan afroameriški polk je bil 54. pehotni polk iz Massachusettsa, ki se je boril pri Fort Wagnerju. O tem je bil posnet tudi film 'Glory' (Buckley 2002, 92–99). Narednik William Harvey Carney je postal prvi Afroameričan, ki je bil za svoj pogum in patriotizem odlikovan z najvišjim vojaškim odlikovanjem ZDA, medaljo časti¹³ (Medal of Honor) (Lanning 2004, 45).

Medaljo časti so za svoja hrabra dejanja v ameriški državljanski vojni prejeli še Bruce Anderson, William Henry Barnes, Powhatan Beaty, Robert Blake, James H. Bronson, William H. Brown, Wilson Brown, Decatur Dorsey, Christian A. Fleetwood, James Gardiner, James H. Harris, Thomas R. Hawkins, Alfred B. Hilton, Milton Murray Holland, Miles James, Alexander Kelly, John Lawson, James Mifflin, Joachim Pease, Robert A. Pinn, Edward Ratcliff, Aaron Sanderson, Andrew Jackson Smith in Charles Veal (Sutherland 2004, 747–750).

Afroameričani so služili tudi v konfederacijski vojski, vendar o tem ne obstaja veliko zapisov. 13. marca 1865 je predsednik Davis podpisal t. i. Negro Soldier Law, ki je odobril vpoklic 300.000 sužnjeve v konfederacijsko vojsko (Lanning 2004, 55). Zgodovinarji ocenjujejo, da je bilo proti koncu vojne vanjo sprejetih (oziroma so jo tako ali drugače podpirali) od 65.000 do 90.000 Afroameričanov, od tega naj bi jih okoli 13.000 dejansko sodelovalo v bojih (Sutherland 2004, 39–40, 110).

¹³ Medalja za čast je najvišje priznanje ameriške vojske, ki jo podeli kongres pripadnikom oboroženih sil ZDA za izkazan pogum in junaštvo v boju, ki presega klic dolžnosti.

V zadnjih 23 mesecih vojne so afroameriški vojaki in mornarji sodelovali v 449 spopadih, od tega je bilo 39 večjih bitk. Vojna se je končala 9. aprila 1865 z zmago unije, število žrtev je ocenjeno na 75.000, več kot 38.000 naj bi bilo padlih afroameriških vojakov in mornarjev (Reef 2010, xii; Binkin in drugi 1982, 15).

Kot je dejal Martin R. Delany, tedaj afroameriški vojak z najvišjim činom majorja in prvi afroameriški častnik, ki je poveljeval afroameriškim enotam v državljanski vojni: »Če ne bi bilo afroameriških vojakov, se ta vojna nikoli ne bi končala z uspehom unije in s svobodo belopolte rase« (Reef 2010, xii).

Afroameriški sužnji, še zlasti ženske, so pogosto oskrbovale unijske sile na severu z zanesljivimi obveščevalnimi informacijami. Najbolj znana vohunka je bila afroameriška sužnja Mary Elizabeth Bowser, ki je vohunila v domu predsednika Jeffersona Davisa. Susie King Taylor je bila prva afroameriška bolničarka, ki je služila v 1. polku Južne Karoline, Harriet Tubman pa je bila vohunka in ameriška borka za osvoboditev sužnjev, ki je med vojno pomagala na stotinam sužnjev prebegniti v svobodne zvezne države (Nalty in MacGregor 1981, 23).

S koncem državljanske vojne je bilo končano tudi obdobje suženjstva, vendar so se Afroameričani še naprej soočali z rasizmom, diskriminacijo in predsodki tako na Severu kot na Jugu. Svoboda je bila nekaj, enakopravnost oziroma enakost afroameriškega prebivalstva pa povsem nekaj drugega. Kljub ogromnemu prispevku Afroameričanov v času državljanske vojne je moralo preteči več kot 90 let, da so bili končno sprejeti v ameriške oborožene sile z vsemi pravicami kot ostali.

Po državljanski vojni sta se kopenska vojska in mornarica hitro demobilizirali. Novembra 1866 jih je od 1.034.064 prostovoljcev ostalo le še 11.043. Po koncu državljanske vojne se je v kongresu vnela razprava o mirnodobni sestavi oboroženih sil ZDA ter vlogi Afroameričanov v njej. Kongres je julija 1866 potrdil mirnodobno strukturo ameriške kopenske vojske, ki bi imela 54.000 vojakov, podčastnikov in častnikov ter bi bila sestavljena iz 54 pehotnih polkov, 10 konjeniških polkov in pet artilerijskih polkov (Sutherland 2004, 81). Mirnodobna struktura

ameriške kopenske vojske je vključevala tudi štiri afroameriške pehotne polke in dva afroameriška konjeniška polka. 1. avgusta 1866 sta bila ustanovljena 9. in 10. afroameriški konjeniški polk ter 38., 39., 40. in 41. afroameriški pehotni¹⁴ polk (Millett in Maslowski 1994, 248).

Vojaška mornarica je še naprej novačila Afroameričane, vendar tokrat ni oblikovala posebnih segregiranih enot, temveč jih je razporedila po vseh enotah. Mornariška pehota je ostala zvesta svoji politiki izključevanja Afroameričanov (Nalty in MacGregor 1981, x).

4.4 Indijanske vojne (1866–1890)

Kot v svoji knjigi 'Svet na dlani: ZDA' navaja Ferfila (2002, 503), se je v zadnji četrtini 19. stoletja ravnanje z Afroameričani v ZDA na vseh področjih poslabšalo. Rasna segregacija, znana kot zakoni 'Jim Crow', je preplavila južne države in prispevala k njihovem neenakemu položaju.

Zakoni 'Jim Crow' so za afroameriške državljane ZDA uvedli ločene čakalnice na avtobusnih postajah, ločene železniške vagoni, ločena sedišča v kinodvoranah, ločene šole in cerkve, Afroameričani niso smeli sedeti na sedežu, rezerviranem za belopolto prebivalstvo, itd. Številnim Afroameričanom so odrekli tudi volilno pravico. 'Na papirju' so sicer lahko volili, v resnici pa so jim različni lokalni predpisi odrekli volilno pravico s tem, da so jim nalagali volilne davke in zahtevali, da opravijo preizkus pismenosti (Schloredt in Brown 1993).

V tem času so bili 9. in 10. konjeniški polk ter 24. in 25. pehotni polk napoteni na služenje v odročne predele zahodno od Misisipija, kjer so imeli omejene stike z belopoltnim prebivalstvom (Lanning 2004, 63–73). Njihova naloga je bila varovanje naselbin pred napadi Indijancev, kar so opravljali naslednjih 25 let. V tem obdobju so se afroameriški vojaki oziroma 9. in 10. konjenica ter 24. in 25. pehotni polk z Indijanci spopadli v več kot 200

¹⁴ Leta 1869 sta bila 2 afroameriška pehotna polka ukinjena oziroma so vse 4 afroameriške pehotne polke združili. 38. in 41. afroameriški pehotni polk sta postala 24. pehotni polk, 39. in 40. pehotni polk pa sta se združila v 25. afroameriški pehotni polk (Sutherland 2004, 81).

bitkah in spopadih. Indijanci so afroameriške vojake poimenovali 'Buffalo Soldiers', ker naj bi jih lasje afroameriških vojakov spominjali na bivole (Astor 1998, 46–47).

Za svoja hrabra dejanja so naslednji afroameriški vojaki prejeli medaljo časti: Thomas Boyne, Benjamin Brown, John Denny, Pompey Factor, Clinton Greaves, Henry Johnson, George Jordan, Isaiah Mays, William McBryar, Adam Paine, Isaac Payne, Thomas Shaw, Emanuel Stance, Augustus Walley, John Ward, Moses Williams, William Wilson, William O. Wilson in Brent Woods (Sutherland 2004, 750–753).

Po koncu indijanskih vojn se je vojno ministrstvo odločilo, da na aktivni dolžnosti ohrani vse štiri afroameriške polke.

4.5 Špansko–ameriška vojna (1898)

Po koncu indijanskih vojn leta 1891 so se Afroameričani v ameriški vojski soočali s povečanjem diskriminacije in rasizma. Hkrati je vse več belopoltnih Američanov začelo nasprotovati prisotnosti Afroameričanov v vojski. Še preden bi lahko politika odločila o njihovi prihodnosti v oboroženih silah ZDA, pa so te 21. aprila 1898 vstopile v novo vojno, tokrat proti Španiji, ki se ni želela umakniti s Kube. Na izbruh vojne je vplivalo tudi sovražno razpoloženje ljudi do avtorske španske oblasti, simpatije ZDA do njihovih zahtev po neodvisnosti in eksplozija ameriške vojaške ladje Maine, ki se je 15. februarja 1898 zgodila v havanskem zalivu. Med 266 mornarji, ki so umrli, je bilo tudi 22 Afroameričanov (Lanning 2004, 91; Astor 1998, 57; Ferfila 2002, 509). Predsednik William McKinley in ameriški kongres sta ameriško vojsko napotila na Kubo ter Filipine, ki so bili takrat španska kolonija, da bi te kolonije osvobodila izpod španske oblasti (Clinton 2000, 39).

Tudi tokrat so se predsedniškemu vpoklicu 125.000 prostovoljcev odzvali številni Afroameričani, ki so verjeli, da bodo s častnim služenjem pripomogli k zmanjšanju

diskriminacije in izboljšali svojo kakovost življenja. 'Chicago Tribune' je to pričakovanje jasno izrazil 1. junija 1898 v svojem uvodniku:

Če se Afroameričani odzovejo pozivu k služenju v tej vojni ... in se dokažejo kot pogumni vojaki, kot so se dokazali proti koncu državljsanske vojne in kot so se vedno dokazovali odtelej, lahko upamo, da bodo s tem premagali predsodke, zaradi katerih so jim bile v toliko zveznih državah odvzete državljsanske pravice in zaradi katerih so bili tolikokrat žrtve drhali. Če bosta pogum in domoljubje, ki jih izkazujejo naši temnopolti možje ... to doseгла, potem ... bo to vredno vsega, česar bo njih in narod nasploh stala ta vojna (Chicago Tribune v Lanning 2004, 84–85).

Ker pa je bilo te nove prostovoljce treba še izuriti, so vojni napori doleteli predvsem redne vojaške enote, ki so jih tvorili Afroameričani, to je na 9. in 10. konjenico ter 24. in 25. pehotni polk, saj je med belopoltnimi poveljniki prevladovalo mnenje, da so ti zaradi barve kože bolj odporni proti tropskim boleznim, še zlasti rumeni mrzlici. Tako so te enote dobile vzdevek 'imunski polki' (Hamilton 1940, 3). Tudi tokrat naj bi afroameriškim polkom poveljevali belopoltni častniki, vendar so se številni vplivni Afroameričani uprli in zahtevali, da omenjenim polkom poveljujejo afroameriški častniki. Vojska je temu delno ugodila, in tokrat so afroameriškim enotam prvič poveljevali afroameriški častniki, ki pa so, kot navaja Lanning (2004, 82–86), lahko napredovali samo do čina poročnika.

Ameriške oborožene sile so po štirih mesecih bojev premagale špansko vojsko in Kuba je postala protektorat ZDA. Po koncu vojne, ki jo je državni sekretar John Hay opisal kot 'čudovita mala vojna', so bile vse dodatne vojaške enote ukinjene, afroameriški častniki iz redne vojske pa so dobili nazaj čin, ki so ga imeli pred začetkom vojne (Astor 1998, 58).

V tej vojni je sodelovalo 263.000 ameriških vojakov, od tega več kot 10.000 Afroameričanov, ki so služili v segregiranih enotah. Afroameriške enote so se v vojni izkazale, kar so jim priznali tako politiki kot belopoltni vojaški poveljniki. Po navedbah Catherine Clinton (2000, 39), je šlo za prvo vojno, v kateri so se afroameriški vojaki bojevali v tujini. Nekaj jih je bilo za svoja hrabra dejanja tudi odlikovanih z medaljo časti. To so bili: Edward Lee Baker mlajši,

Dennis Bell, Fitz Lee, Robert Penn, William H. Thompkins, George Henry Wanton in Alphonse Girandy (Sutherland 2004, 754).

Afroameriška skupnost je upala, da bo požrtvovalnost, ki so jo afroameriški vojaki pokazali v bojih, pripomogla k manjši diskriminacije, kar pa se na žalost, kot ugotavlja Lanning (2004, 92–101), ni zgodilo. Afroameričani so se še naprej soočali z rasizmom in diskriminacijo, njihov položaj v oboroženih silah ZDA pa se je še poslabšal.

Status Afroameričanov v ameriški vojski se je začel nižati kmalu po koncu špansko–ameriške vojne. Leta 1901, ko je prišlo do reorganizacije vojske, kljub 1.135 prostim častniškim mestom ni napredoval noben Afroameričan. Po protestu vplivnih Afroameričanov in belopoltih podpornikov boja za enakopravnost je ameriška vojska v čin vodnika povišala Benjamina O. Davisa, starejšega, v čin stotnika Johna R. Lyncha in v čin podporočnika Johna E. Greena (Patton 1981, 6–7).

4.6 Prva svetovna vojna (1914–1918)

V letih pred začetkom prve svetovne vojne so se rasni odnosi v ameriški družbi vse bolj slabšali. Enako je veljalo za odnose do Afroameričanov v oboroženih silah ZDA. Po t. i. brownsvillskem¹⁵ dogodku leta 1906 se je v kongresu razvila intenzivna razprava, ali naj oborožene sile sploh ohranijo redne afroameriške enote. V kongresno obravnavo so bili med letoma 1906 in 1917 predloženi številni zakonski osnutki, da bi se Afroameričanom onemogočilo udejstvovanje oziroma služenje v oboroženih silah ZDA, vendar predlogi na srečo niso bili sprejeti (Patton 1981, 8–9).

Prva svetovna vojna, v katero so ZDA vstopile 6. aprila 1917, je po ameriški državljski vojni velikemu številu Afroameričanov ponovno ponudila priložnost, da služijo svoji domovini. Hkrati je prva svetovna vojna sprožila enako razpravo o sodelovanju Afroameričanov v ameriški vojski kot vsi prejšnji konflikti, le da je bila tokrat, kot navaja

¹⁵ Afroameriški vojaki, ki so bili nastanjeni v Brownsvillu v Teksasu, naj bi zaradi ravnanja belopoltih prebivalcev tega mesta izvedli več izgrediv. Ker dejanskih upornikov niso našli, je predsednik Roosevelt ukazal nečastno razpustiti tri afroameriške čete, t. j. 167 vojakov (Binkin in drugi 1982, 16; Barbeau in Florette 1996, 16–17).

Lanning (2004, 129), afroameriška skupnosti glede vloge in sodelovanja Afroameričanov razdeljena. Na eni strani so bili podporniki sodelovanja, ki so menili, da bi s tem dosegli enakopravnost, medtem ko so drugi opozarjali na dosednji neuspeh ZDA, da bi bistveno nagradile Afroameričane za njihovo preteklo sodelovanje v vseh večjih vojnih konfliktih.

Ko se je prva svetovna vojna začela, so Afroameričani po navedbah Binkina in drugih (1982, 17), predstavljali 10,7 odstotka prebivalstva ZDA. V ameriških oboroženih silah so bili štirje afroameriški polki, in sicer 9. in 10. konjenica ter 24. in 25. pehotni polk.

V času vstopa ZDA v prvo svetovno vojno se je v državi in na vojnem ministrstvu razvnela razprava o sodelovanju Afroameričanov v oboroženih silah ZDA. Šlo je za razpravo o načinu sodelovanja Afroameričanov v oboroženih silah ZDA, o tem, ali naj se v vojski ohrani segregacija in kje naj bodo redne enote Afroameričanov nastanjene. Na koncu je bilo odločeno, da bo večina afroameriških enot, ki so bile bolj ali manj sestavljene iz nabornikov, vpoklicanih na služenje, uporabljenih v obliki podpornih enot. Vojno ministrstvo pa je popustilo pritiskom vplivnih Afroameričanov in ameriškega združenja za napredek temnopoltih ljudi (N.A.A.C.P., National Association for the Advancement of Colored People) ter ustanovilo 92. in 93. bojno divizijo (Patton 1981, 32–43).

Čeprav je bila kopenska vojska še vedno diskriminatorna, je bila vseeno bolj napredna, kar zadeva rasne odnose, kot preostale zvrsti ameriških oboroženih sil. Afroameričani še vedno na primer niso mogli služiti v mornariški pehoti in vojaškem letalstvu¹⁶. V vojaški mornarici je, kot navajata Nalty in MacGregory (1981, 91), v prvi svetovni vojni služilo 5.328 Afroameričanov, kar je manj kot v predhodnih¹⁷ vojnah.

¹⁶ Vojaško letalstvo je bilo del kopenske vojske. Samostojna zvrst v oboroženih silah ZDA je postalo leta 1947.

¹⁷ Najvišji odstotek Afroameričanov naj bi v vojaški mornarici služilo v vojni za neodvisnost (25 odstotkov), v državljanski vojni naj bi jih služilo okoli 10 odstotkov in 8 odstotkov pa v špansko–ameriški vojni (Nalty in MacGregor 1981, 91).

21. maja 1917 je vojni minister (Secretary of War) Newton D. Baker določil vzpostavitev segregiranega učnega centra za afroameriške častnike Fort Des Moines¹⁸ v Iowi (Barbeau in Florette 1996, 56–69). Vojska je na učni center gledala kot na eksperiment, začet predvsem zaradi političnih ciljev, Afroameričani pa so po drugi strani nanj gledali kot na priložnost za napredovanje rase, saj jim država, kot navaja Patton (1981, 54–55), ne bi mogla več zanikati enakopravnosti in državljskih pravic, če bi se lahko izučili za častnike in tvegali svoja življenja v vojni. 15. oktobra 1917 je 639 Afroameričanov dobilo častniški čin stotnika ali poročnika ter bilo dodeljenih v pehotne, artilerijske in inženirske enote 92. divizije.

Zaradi vse večjih pritiskov vplivnih Afroameričanov in N.A.A.C.P. se je vojno ministrstvo odločilo tudi, da bo imenovalo posebnega svetovalca, ki se bo ukvarjal z zadevami, povezanimi z Afroameričani v vojski. Na to mesto so 4. oktobra 1917 imenovali Emmetta J. Scotta, ki je s tem, po mnenju Pattona (1981, 65), postal najvplivnejši afroameriški civilist v vladi ZDA.

V času prve svetovne vojne je bilo razmišljanje vodstva vojske podobno razmišljanju večine ameriške družbe: Afroameričani so manjvredni, neinteligentni in nimajo potrebne rasne karakteristike za vojaka, ki bi sodeloval v boju. Po prepričanju večine belopoltnih poveljnikov so bili Afroameričani primerni samo za delovne oziroma podporne enote. Posledica tega je bila, kot navaja Dalfiume (1969, 13), da je od približno 350.000 vpoklicanih Afroameričanov, v bojnih enotah sodelovalo samo 40.000 Afroameričanov.

Proti koncu vojne so oborožene sile ZDA v Evropo poslale 200.000 afroameriških vojakov; večina jih je bila nabornikov. 160.000 jih je služilo v delovnih oziroma podpornih enotah (priprava obrokov, nakladanje in razkladanje tovara itd.), preostalih 40.000 afroameriških vojakov je, kot navaja Lanning (2004, 133–138), služilo v 92. in 93. pehotni diviziji, ki sta dejansko sodelovali v bojih.

¹⁸ Učni center Fort Des Moines je bil uradno odprt 17. junija 1917. Od 1.250 afroameriških kandidatov jih je okoli 250 prišlo iz vrst podčastnikov, ki so že služili v redni vojski, preostali so prišli iz vrst afroameriških polkov nacionalne garde in študentov. Poveljnik centra je bil polkovnik Charles C. Ballou (Patton 1981, 56–57).

General John J. Pershing je štiri pehotne polke, to so bili 369., 370., 371., in 372. pehotni polk, ki so bili sestavni deli 93. divizije, na podlagi zaprosila francoske vojske po dodatnih enotah dodelil francoski vojski, kjer so ostali do konca vojne. Ti polki so se bojevali z odliko (Millett in Maslowski 1994, 367). Francoski poveljnik, pod katerim je služil 369. pehotni polk, je dejal: »V času 191 dnevne bitke nikoli niso izgubili zapornika, obrambni jarek ali meter zavzetega terena, kar je najdalj kot katerakoli druga ameriška enota« (Binkin in drugi 1982, 18).

Afroameričani so se tudi v tej vojni srečali s segregacijo, kar pa ni veljalo za enote, ki so bile dodane francoskih enotam. V Franciji so poveljujoči belopolti častniki želeli ohraniti segregacijo oziroma način delovanja, ki je za rasne odnose veljal v ZDA. S tem so želeli afroameriške vojake opomniti na njihov manjvredni status in jih stalno opozarjati, da se zanje stanje, čeprav so v Franciji, ni spremenilo. Še naprej naj bi Afroameričani v očeh vojske ostali drugorazredni državljani, vendar so se Francozi temu uprli in afroameriške enote obravnavali kot enakopravne.

Francoska vlada je afroameriške vojake za njihova hrabra dejanja v času prve svetovne vojne odlikovala z medaljo za pogum (Croix de Guerre), ki jo je prejelo 14 afroameriških častnikov in 43 vojakov (Patton 1981, 96). Na žalost pa jim odlikovanj ni podelila ameriška vlada. Edinemu afroameriškem vojaku, Freddieju Stowersu, je bila medalja časti dodeljena šele 24. aprila 1991 (Sutherland 2004, 755).

Vojaško razmišljanje je zrcalilo tedanje prevladujoče družbene in politične poglede na Afroameričane. Obseg ameriškega rasizma je po navedbah Pattona (1981, 110–111) še najbolj izražen v tem, da Afroameričani niso bili prikazani na sliki 'Le Pantheon de la Guerre', ki upodablja zmago zavezniških sil. Na omenjeni sliki so prikazane vse skupine, ki tvorijo ZDA, celo Indijanci.

Na vsakem koraku so se afroameriški častniki, podčastniki in vojaki soočali z rasizmom in diskriminacijo, vendar je bilo ob koncu prve svetovne vojne vojaškim oblastem jasno, da

bodo Afroameričani še naprej prisotni v oboroženih silah ZDA, in zato je bilo pomembno, da se odločijo, na kakšen način in kakšno vlogo bodo imeli v mirnodobni sestavi.

4.7 Obdobje med obema svetovnima vojnama (1919–1941)

Kot navaja Lanning (2004, 150–151), so se afroameriški vojaki, ki so se po koncu prve svetovne vojne iz Evrope vrnili domov, v ZDA ponovno srečevali s sovražnostjo, nasiljem, zaničevanjem in prezirom, vendar tokrat niso bili več pripravljeni sprejemati diskriminacije in rasizma. Za uveljavitev oziroma dosego enakopravnosti so bili pripravljeni prijeti tudi za orožje. Na žalost je v tem času prišlo do več rasnih nemirov, linčanj in strogega uveljavljanja zakonov 'Jim Crow'.

Voditelji afroameriške skupnosti so na vračajoče se vojake gledali kot mogoč instrument družbenih reform. W. E. B. Du Bois je zapisal: »Vračamo se. Vračamo se iz bojev. Naredite prostor za demokracijo! Obranili smo jo v Franciji in obranili jo bomo doma« (W. E. B. Du Bois v Pattonu 1981, 133).

Kmalu po koncu prve svetovne vojne je vodstvo ameriške vojske začelo oblikovati politiko uporabe Afroameričanov v oboroženih silah ZDA. Tako kopenska vojska kot vojaška mornarica sta se odločali o prihodnosti Afroameričanov v njihovih vrstah. Nekateri belopolti častniki so menili, da so afroameriški vojaki, ko so ustrezno usposobljeni, enaki belopoltnim vojakom, vojno ministrstvo pa ni bilo tega mnenja (Nalty in MacGregory 1981, 73). Kot navaja Dalfiume (1969, 2), je imela ameriška vojska v tem obdobju razvit rasni stereotip afroameriškega vojaka, ki je močno vplival na uporabo afroameriških vojakov. Afroameriški vojaki so bili pojmovani kot rasno manjvredni, z omejenim inteligenčnim količnikom, leni itd., zato so bili omejeni na delovanje samo znotraj določenih vojaških evidenčnih dolžnosti.

S sprejetjem zakona o nacionalni obrambi (National Defense Act) junija 1919 se je število redne vojske ZDA zmanjšalo na 30.000, vendar so se v sestavi ohranili vsi štirje afroameriški polki (9. in 10. konjenica ter 24. in 25. pehotni polk) (Lanning 2004, 154).

Po podatkih ameriškega statističnega urada je bila leta 1930 populacija Afroameričanov 11.891.143 oziroma 9,7 odstotka vse populacije ZDA (US Census Bureau), kar predstavlja velik vir potencialnih vojaških obveznikov. Toda, kot navajata Nalty in MacGregor (1981, 99), niti kopenska vojska niti vojaška mornarica nista želeli izkoristiti tega potenciala.

Kopenska vojska je v tem času sprejela politiko kvot za Afroameričane, in sicer naj bi število Afroameričanov v kopenski vojski odražalo število Afroameričanov v celotni populaciji ZDA oziroma se sovpadalo z njim, vendar tega odstotka niso nikoli dosegli (Binkin in drugi, 1982, 18).

Ameriška kopenska vojska je svoje častnike izobraževala na vojaških akademijah, predvsem akademiji 'West Point', kjer od leta 1889, ko je tam diplomiral tretji¹⁹ afroameriški častnik, Charles Young, dolgo niso sprejeli nobenega Afroameričana. Šele leta 1932 je na akademijo 'West Point' vstopil Afroameričan Benjamin O. Davis, mlajši in diplomiral leta 1936 ter s tem postal četrti Afroameričan, ki je diplomiral na tej akademiji (Lanning 2004, 155).

Ugledni Afroameričani so pri vladi lobirali za povečanje števila Afroameričanov v vojski kot tudi za njihovo polno integracijo v vse zvrsti oboroženih sil ZDA. Leta 1940 je predsednik Franklin Delano Roosevelt potrdil novo uredbo za nabor, v kateri je prepovedal diskriminacijo na podlagi rase in barve kože. Vlada se je strinjala, da zviša kvote Afroameričanov v vojski na 9 odstotkov (Clinton 2000, 59). Istega leta je letalstvo v kraju Tuskegee v Alabami odprlo prvo vojaško letalsko šolo za afroameriške vojake.

Leto 1940 naj bi bilo po navedbah Pattona (1981, 166–167), ključno leto v zgodovini Afroameričanov v oboroženih silah ZDA. Kongres je 14. septembra 1940 sprejel mirnodobni zakon o naboru, t. i. 'The Burke–Wadsworth Bill', ki je zahteval, da se vsi moški, tudi Afroameričani, med 20. in 35. letom registrirajo. Še vedno pa niso ukinili segregacije.

Pomladi 1940 je mirnodobna sestava oboroženih sil ZDA štela 230.000 vojakov, podčastnikov in častnikov, od tega je bilo afroameriških vojakov in podčastnikov 4.179.

Oborožene sile ZDA so imele pomladi leta 1940 samo pet afroameriških častnikov, dva med njimi sta bila oče in sin, general Benjamin O. Davis, starejši in stotnik Benjamin O. Davis, mlajši (Sutherland 2004, 259 in 343–350; Clinton 2000, 60; Patton 1981, 168–169).

Afroameriški voditelji so še pred začetkom druge svetovne vojne tudi zavedali, da si lahko z bližajočimi se volitvami in s tem povezanim prizadevanjem obeh predsedniških kandidatov, tako dosedanjšega predsednika Franklina D. Roosevelta²⁰, ki se je potegoval za svoj tretji mandat, kot republikanskega predsedniškega kandidata Wendella Willkieja za zagotovitev afroameriških volilnih glasov na prihajajočih predsedniških volitvah, priborijo določene pravice, še zlasti na področju odprave diskriminacije v vladnih službah in nacionalni obrambi.

Kot v svoji knjigi navaja Richard Dalfiume (1969, 32–43), je bilo sredi predsedniške kampanje leta 1940 očitno, da vse več afroameriških volivcev podpira republikanskega kandidata Wendella Willkieja, ki je v svoji kampanji začel podpirati prizadevanja Afroameričanov za sodelovanje v nacionalni obrambi ter se zavezal, da bo odpravil diskriminacijo v oboroženih silah ZDA. Z bližajočimi se volitvami so nekateri afroameriški časopisi še okrepili kritiko administracije predsednika Roosevelta glede zagotavljanja državljanskih pravic. Tako je na primer urednik baltimorskega časopisa 'Afro-American' v svojem uvodniku izrazil razočaranje nad omejevanjem nabora Afroameričanov v oborožene sile ZDA v času, ko so te prosile za prostovoljce.

Predsednik Franklin D. Roosevelt in njegovi svetovalci so bili zaskrbljeni zaradi omenjene kritike in odtekanja afroameriških glasov k republikanskemu kandidatu Wendellu Willkieju, zato so tudi sami okrepili kampanjo na področju vključevanja Afroameričanov v ameriške oborožene sile.

Priprava akta 'Selective Training and Service Act' leta 1940 je sprožila aktivno prizadevanje vplivnih Afroameričanov in njihovih belopoltnih podpornikov, da spremenijo nastajajoči

¹⁹ Do takrat sta West Point zaključila samo dva Afroameričana, in sicer Henry O. Flipper (1877) in John H. Alexander (1887) (Nalty in MacGregor 1981, 52).

²⁰ Predsednik Roosevelt je bil edini predsednik v zgodovini ZDA, ki je dobil štiri predsedniške mandate, vendar je njegov zadnji mandat trajal samo tri mesece, saj je umrl 12. aprila 1945.

zakon. Demokratični senator iz New Yorka, Robert F. Wagner, je po navedbah Dalfiuma (1969, 31), predlagal dopolnitev oziroma amandma k osnutku zgoraj omenjenega akta, in sicer: » ... da ne sme biti nikomur na podlagi veroizpovedi ali barve kože odvzeta pravica, da se prostovoljno javi za služenje v oborožene sile ZDA«. Omenjeni amandma je bil sprejet, vendar z dodatno 'varovalko': »vsaka oseba se lahko prostovoljno javi, v oborožene sile pa bo sprejeta samo, če je sprejemljiva za usposabljanje in služenje v kopenskih ali pomorskih silah«. Dodatni amandma k osnutku akta 'Selective Training and Service Act', ki je bil sprejet, je predlagal tudi republikanski predstavnik iz New Yorka, Hamilton Fish: »naborniki naj bi bili izbrani nepristransko, njihov izbor in usposabljanje pa bi se udeleževali brez diskriminacije na podlagi rase ali barve kože« (ibid).

16. septembra 1940, dva meseca pred volitvami, je predsednik Roosevelt sprejel zakon o mirnodobnem naboru, imenovan 'Selective Training and Service Act 1940'. V zakonu je poleg zahteve po registraciji vseh moških, starih od 21. do 35. let, ter vključitvi v vojaško službo 900.000 nabornikov, v sekciji 4(a) pisalo tudi: » ... V skladu s tem zakonom, pri izbiri in usposabljanju moških, ne sme biti diskriminacije na podlagi rase ali barve kože« (A copy of the Selective Training and Service Act 1940). Vendar zakon ni zahteval odprave segregacije.

Da bi predsednik Franklin D. Roosevelt pomiril afroameriške voditelje in si na prihajajočih predsedniških volitvah zagotovil njihov volilni glas, je Bela hiša izdala niz objav, ki so se nanašale na vključevanje Afroameričanov v oborožene sile ZDA. Vojno ministrstvo je tako 16. oktobra 1940 najavilo oblikovanje afroameriških letalskih enot, sledila je najava oblikovanja dodatnih afroameriških bojnih enot kopenske vojske (Dalfiume 1969, 41–43).

25. oktobra 1940 je predsednik Franklin D. Roosevelt v čin brigadnega generala povišal polkovnika Benjamina O. Davisa, starejšega, ki je postal prvi Afroameričan s tem činom. 1. novembra 1940 je predsednik Franklin D. Roosevelt za posebnega svetovalca vojnega ministra glede rasnih zadev imenoval sodnika Williama H. Hastiea²¹ (Nalty in MacGregor 1981; Astor 1998, 142; Lee 1990, 79).

²¹ William H. Hastie je januarja 1943 odstopil z mesta posebnega svetovalca glede rasnih zadev, saj se ni strinjal z nadaljevanjem politike segregacije in diskriminacije v oboroženih silah ZDA. Nadomestil ga je Truman Gibson (Lanning 2004, 179).

ZDA se na začetku v drugo svetovno vojno niso želele vpletati, predsednik Franklin D. Roosevelt pa je kmalu po volitvah na podlagi zaprosila britanskega predsednika Churchilla po uradni pomoči prepričal kongres, da je ta marca 1941 sprejel tako imenovani zakon 'posojilo–najem' (Lend–Lease Act), ki je ZDA omogočal, da so posojale vojni material tisti državi, katere obramba je bila nujno potrebna za varnost njegove države (Hill 2009, 116).

Obrambna industrija je bila, tako kot preostale industrije v ZDA, odprto rasistična, kar je pomenilo, da Afroameričani kljub vse večji potrebi po povečani proizvodnji in posledično večji potrebi po delavcih niso bili sprejeti na prosta delavna mesta. Temu so se uprli vplivni afroameriški voditelji na načelu z A. Philipom Randolphom²², ki jim je s podporo predsednikove žene Eleanor Roosevelt ter grožnjo, da bodo 1. julija 1941 izvedli shod Afroameričanov v Washingtonu, uspelo prepričati predsednika Franklina D. Roosevelta, da je 25. junija 1941 izdal ukaz 'Executive Order 8802', s katerim je končal diskriminacijo v vojaški industriji ter med dobavitelji, ki so imeli sklenjene pogodbe z vlado (Lanning 2004, 168).

4.8 Druga svetovna vojna (1941–1945)

Zaradi japonskega napada na ameriško pomorsko oporišče Pearl Harbour na Havajih so 7. decembra 1941 ZDA uradno vstopile v drugo svetovno vojno. Tokrat so bili Afroameričani odločeni, da si bodo s sodelovanjem v drugi svetovni vojni priborili dvojno zmago – prvo proti silam osi in drugo doma proti segregaciji in neenakopravnosti. Kampanjo so poimenovali 'dvojni V – zmaga nad fašizmom v Evropi in zmaga nad diskriminacijo doma'.

V času druge svetovne vojne sta po navedbah Richarda M. Dalfiuma (1969, 2), pri Afroameričanih prevladovali dva vprašanji, in sicer: (i) vprašanje diskriminacije in segregacije v oboroženih silah ZDA ter (ii) diskriminacija na področju zaposlovanja. Čeprav je bilo vprašanje zaposlovanja za Afroameričane pomembnejše, saj je šlo za vprašanje preživetja oziroma, kot navaja Dalfium, za vprašanje 'kruha in masla' (bread – and – butter

²² A. Philip Randolph je bil član afroameriškega gibanja 'Brotherhood of Sleeping Car Porters' (Nalty in MacGregor 1981, 73).

issue), je bilo prvo vprašanje glede diskriminacije in segregacije v oboroženih silah ZDA za njih 'bolj s čustvi nabita srč'. Druga svetovna vojna je bila po navedbah Gail Buckley (2002, 277), tudi vojna pomembnih 'prvih' dosežkov za Afroameričane. Afroameričani so lahko prvič služili v letalskih enotah in mornariški pehoti, vojaška mornarica je imela prvič afroameriške častnike, ženske so lahko služile v WAC (Woman`s Army Corps) in WAVES (Women Accepted for Volunteer Emergency Service).

Afroameričani so se ponovno množično prijavili na služenje, vendar je segregacija še vedno ovirala vojaški nabor. V nabor iz leta 1940 se je registriralo okoli 2.463.000 Afroameričanov, od tega jih je v oboroženih silah leta 1944 služilo okoli 700.000 (Circular No. 124: Utilization of Negro Manpower in the Post War Army Policy).

Tabela 4.1 lepo prikazuje številčno stanje Afroameričanov v oboroženih silah ZDA v času druge svetovne vojne ter potrjuje glavno hipotezo, da je povečano vključevanje Afroameričanov v oborožene sile ZDA vedno sovpadalo z izrednimi razmerami, to je s časom vojn, po koncu vojne pa je njihovo vključevanje manjše in bolj regulirano. Decembra 1941 je bilo v oboroženih silah ZDA 99.206 afroameriških pripadnikov, decembra 1942 jih je bilo že 399.454 ter nato 691.521 decembra 1944. Ob koncu vojne decembra 1945 je njihovo število upadlo na 372.369.

Tabela 4.1: Prikaz številčnega stanja Afroameričanov v oboroženih silah ZDA v času druge svetovne vojne po četrtletjih

Leto	Skupno število Afroameričanov	Številčno stanje oboroženih sil ZDA	Odstotek Afroameričanov
1941			
december	99.206	1.685,403	5,88
1942			
marec	143.556	2.387,746	6,01
junij	178.708	3.074,184	5,81
september	255.545	3.971,016	6,44
december	399.454	5.397,674	7,40
1943			
marec	504.430	6.508,854	7,75
junij	555.176	6.993,102	7,94
september	596.664	7.273,784	8,20
december	633.448	7.482,434	8,47
1944			
marec	671.877	7.757,629	8,66
junij	698.911	7.992,868	8,74
september	701.678	8.108,129	8,65
december	691.521	8.052,693	8,59
1945			
marec	694.333	8.157,386	8,51
junij	694.818	8.266,373	8,41
september	653.563	7.564,514	8,64
december	372.369	4.228,936	8,81

Vir: Lee (1990, 415).

Politika rasne segregacije in 10 odstotne kvote vključevanja Afroameričanov v oborožene sile ZDA je za kopensko²³ vojsko na začetku druge svetovne vojne pomenila tudi določene administrativne probleme, saj, kot navajajo Binkin in drugi (1982, 20), kopenska vojska za vse večje število afroameriških nabornikov ni bila zmožna zagotoviti vseh potrebnih ločenih namestitvenih zmogljivosti, učnih objektov itd.

Kopenska vojska je začela pritiskati na vojaško mornarico, naj v svoje vrste sprejema afroameriške vojake. 16. februarja 1942 je vojni sekretar Henry L. Stimson predsedniku Rooseveltu poslal memorandum, v katerem je izrazil nezadovoljstvo nad dejstvom, da vojaška mornarica v svoje vrste ne sprejema Afroameričanov. Dejal je: » ... Vojaška mornarica je preprečila sprejem znatnega števila Afroameričanov v svoje vrste. Zaradi tega se kopenska vojska sooča z možnostjo, da bo morala v svoje vrste v prihodnje sprejeti še večji delež Afroameričanov. Tega pa ne more storiti brez škodljivega vpliva na bojno učinkovitost« (Dalfiume 1969, 54).

Richard M. Dalfiume v svoji knjigi 'Desegregation of the U.S. Armed Forces: Fighting on the two fronts' pravi, da je predsednik Roosevelt pisal sekretarju vojaške mornarice Franku Knoxu in predlagal, da vojaška mornarica razpiše dodatne vojaške evidenčne dolžnosti za Afroameričane. Sekretar vojaške mornarice Knox je ustanovil posebno komisijo, ki je preučila predlog predsednika Roosevelta in v svojem poročilu zaključila: »Politika mornarice do Afroameričanov ni nič bolj diskriminatorna kot splošna politika ZDA do Afroameričanov, zato v vojaški mornarici ni potrebe po vzpostavljanju dodatnih vojaških evidenčnih dolžnosti za Afroameričane« (Dalfiume 1969, 54–56).

Predsednik Roosevelt ni bil navdušen nad odgovorom sekretarja vojaške mornarice Knoxa, zato je zahteval ponovni razmislek o tem. Posebna komisija vojaške mornarice je nato le predlagala, da bi lahko razpisala dodatne vojaške evidenčne dolžnosti za Afroameričane, predvsem v splošnih službah in delovnih enotah. Vojaška mornarica je 7. aprila 1942 uradno naznanila odprtje dodatnih vojaških evidenčnih dolžnosti v splošni službi tudi za Afroameričane (Binkin in drugi 1982, 20; Lanning 2004, 200).

²³ Vojaška mornarica (razen za dolžnost »messman branch«) in mornariška pehota na začetku druge svetovne

Leta 1943 so se oborožene sile ZDA že soočale s pomanjkanjem vojaškega osebja. Jasno je bilo, da zaradi segregacije in s tem povezanega manjšega vpoklica Afroameričanov ameriška vojska zanemarija določen del populacije, ki bi lahko zagotovil popolnitev manjka v osebju. Vojno ministrstvo se je začelo zavedati pomembnosti večjega vključevanja Afroameričanov v oborožene sile ZDA, zato je 27. avgusta 1942 ustanovilo poseben svetovalni odbor za pripravo politike do afroameriških enot (Advisory Committee on Negro Troop Policies). Odbor je vodil namestnik vojnega sekretarja, John J. McCloy, po katerem je dobil tudi ime 'McCloy odbor' (Dalfiume1969, 83–104).

Odbor sicer ni imel velikega učinka na rasno politiko oboroženih sil ZDA, a je vseeno v letih 1943 in 1944 z določenimi predlogi spodbudil zmanjšanje rasnega problema v oboroženih silah ZDA. Na podlagi priporočil odbora so bili vzpostavljeni dobri odnosi med vojnim ministrstvom in afroameriški novinarji, ministrstvo je začelo objavljati posebne prispevke o sodelovanju afroameriških vojakov v drugi svetovni²⁴ vojni, desegregirali so objekte za rekreacijo. Da bi informirali belopolte častnike o uradnem stališču ministrstva do afroameriških vojakov, je bila pripravljena posebna zgibanka itd. Februarja 1944 je vojaška mornarica naznanila, da je v svoje vrste sprejela prve afroameriške častnike, oktobra istega leta je vojaška mornarica objavila, da je predsednik Roosevelt odobril vstop afroameriških žensk v WAVES (Lee 1990, 381–404). Po mnenju Catherine Clinton (2000, 62), je do tega prišlo predvsem zaradi potrebe oboroženih sil ZDA po novih nabornikih ter prihajajočih predsedniških²⁵ volitev leta 1944, kar je pospešilo širitev nalog, ki so jih lahko opravljali Afroameričani v vojski.

Afroameriške enote, ki so bile napotene v Evropo, so na začetku lahko opravljale samo podporne naloge, niso pa smele sodelovati v bojih. Vojska, ki je še vedno podpirala segregacijo, je enako zahtevala tudi od zaveznikov, ti pa so njihovo zahtevo zavrnil. Kot

vojne v svoje vrste nista sprejemali Afroameričanov.

²⁴ Izdan je bil poseben film z naslovom 'The Negro Soldier' (Lee 1990, 387–89).

²⁵ Franklin Roosevelt je že četrto kandidiral za predsednika ZDA in na volitvah 7. novembra 1944 tudi zmagal. Njegov republikanski protikandidat je bil Thomas E. Dewey.

navaja Lee (1990, 450), je pomladi leta 1943 od 504.000 afroameriških vojakov na vojnih območjih v tujini služilo samo 79.000 Afroameričanov, pa še to večina v podpornih enotah.

V začetku leta 1944 so močne kritike javnosti glede neuporabe afroameriških enot v boju prisile vojno ministrstvo, da je sprejelo odločitev o napatitvi delov 93. afroameriške divizije na bojišče v Pacifik in 92. afroameriške divizije na bojišče v Italijo (Pittsburgh Courier v Dalfiume 1969, 96). V tej vojni so prvič sodelovali tudi afroameriški vojaški piloti, in sicer 99. eskadrilja, bolj znana kot 'Black Eagles', ki ji je poveljeval Benjamin O. Davis, mlajši. 'Black Eagles' so opravili več kot 15.000 bojnih letov v Afriki, Siciliji in Italiji. Sestrelili so 136 sovražnikovih letal in na tleh uničili 273 letal. Ob koncu druge svetovne vojne, točneje septembra 1945, je v vojaškem letalstvu služilo 131.936 Afroameričanov (Clinton 2000, 62).

Presenetljivo je, da je vojaška mornarica, ki je v drugo svetovno vojno vstopila z najbolj restriktivno politiko do vključevanja Afroameričanov v svoje vrste, proti koncu vojne zagovarjala in začela izvajati politiko integracije. Za to ima velike zasluge predvsem novi sekretar mornarice James V. Forrestal, ki je na tem mestu 28. aprila 1944 nadomestil preminulega sekretarja Knoxa. James V. Forrestal je bil velik zagovornik enakopravnosti. Julija 1944 je izdal ukaz o integraciji vseh učnih objektov vojaške mornarice. Mesec dni zatem je naznanil, da morajo imeti vse pomožne ladje v svojih vrstah 10 odstotkov afroameriških mornarjev. Kot navaja Lanning (2004, 209–210), je ta odločitev sicer zajela le 25 pomožnih ladij, ki so bile tedaj 'odprte' za popolnjevanje z Afroameričani (od 1.600 pomožnih ladij). Aprila 1945 je vojaška mornarica afroameriškim mornarjem odprla vseh 1.600 pomožnih ladij za služenje. Edina omejitev, ki je še ostala, je bila 10-odstotna kvota.

Integraciji so se ameriške oborožene sile najbolj približale v zadnjih mesecih druge svetovne vojne zaradi potrebe po dodatnih silah. Kot navaja Lanning (2004, 181–182), je ameriška kopenska vojska v ardenski ofenzivi, znani tudi kot 'Battle of the Bulge', utrpela visoke izgube, saj je v nekaj tednih padlo 79.000 vojakov. Ker niso bili sposobni zagotoviti zadostnega števila nadomestnih vojakov, je načelnik logistike vrhovnega poveljnika Dwighta Eisenhowerja, generalpodpolkovnik J. C. H. Lee, predlagal, da se v belopolte pehotne polke integrira afroameriške vojake iz podpornih enot. Predlogu sta med drugim nasprotovala

načelnik štaba generalpodpolkovnik Bedell Smith in generalpodpolkovnik George Patton, vendar je zaradi potrebe po novih silah vrhovni poveljnik Dwight Eisenhower na koncu izdal poziv vsem vojakom ne glede na raso in barvo kože, da se javijo za bojno delovanje. Hkrati je poziv omejil največje mogoče število afroameriških vojakov iz podpornih služb, ki so se lahko prostovoljno javili za služenje v bojnih enotah, na 2.500. Oblikovanih je bilo 37 afroameriških strelskih vodov, ki so jih vodili belopolti častniki. Vodi so se v nekaterih primerih združili z belopoltnimi četami in tako ustvarili najbolj integrirane enote v času druge svetovne vojne.

ZDA so se v drugi svetovni vojni znašle v precej težkem položaju, saj so po eni strani zagovarjale svobodo in demokracijo, po drugi strani pa velikemu delu državljanov niso priznavale vseh pravic. Pesem 'Reflections of a Black American Soldier in World War Two', ki jo je napisal Bill Horton leta 1944, lepo izraža občutke afroameriških vojakov in zajame bistvo diskriminacije, s katero so se srečevali. Pesem pravi:

*I'm just a Negro soldier
Fighting for 'Democracy',
A thing I've often heard of
But very seldom see.*

*In the South I was a 'nigger'
On whom the boss man kept close track
To see that I grew no bigger
Than the clothes on my back.*

*In the North, of course, it's different,
That is, they had a different name
For Jim-Crow it was segregation
But it amounts to just the same.*

Yet I must be patriotic

*Must not grumble or complain
But must fight for some 'four freedoms'
On which I'll have no claim.*

*I must fight under every condition
Face bayonet, shot and shell
But with Jim-Crow 'recognition'
Tho' I crash the gates of hell.*

*They expect me to be loyal?
But in my heart I'm not
For how can a second-class citizens
Be a first-class patriot?*

*To hell with a war impelled by greed
While the hungry masses cry
But to win complete equality
I'd fight and gladly die (Horton 1944).*

Kljub predsodkom, s katerimi so se tudi v tej vojni soočali Afroameričani, so za svoja hrabra dejanja v bitkah v Evropi in na Pacifiku prejeli kar nekaj častnih odlikovanj. Medaljo časti so prejeli Vernon J. Baker, Edward A. Carter mlajši, John R. Fox, Willy F. James mlajši, Ruben Rivers, Charles L. Thomas in George Watson (Sutherland 2004, 755–757).

Ob koncu druge svetovne vojne je po navedbah Lanninga (2004, 182–183) ter Catherine Clinton (2000, 63) častniški čin imelo samo 7.768 Afroameričanov, od tega jih je le sedem (od 5.220) doseglo čin polkovnika. Generalski čin je imel samo Benjamin O. Davis, starejši.

Zmaga v drugi svetovni vojni je Afroameričanom pomenila dvojno zmago: zmago nad sovražnikom in zmago nad predsodki, s katerimi so se soočali doma. S koncem druge svetovne vojne sta se tako kopenska vojska kot vojaška mornarica poskušali vrniti k

segregaciji z obrazložitvijo, da rasna segregacija zagotavlja učinkovitost oboroženih sil, vendar so Afroameričani iz druge svetovne vojne izšli močnejši in odločnejši, da si zagotovijo enakopravnost. Skupaj z novo politično močjo, ki so jo Afroameričani dobili z volilno pravico, je afroameriška skupnost postala dovolj močna, da je lahko vplivala oziroma pritiskala na belopolte politike in zahtevala enakopravnost. Prav tako je vse več belopoltnih Američanov podpiralo odpravo rasne segregacije in uveljavitev enakopravnosti za vse. Vse te sile so se združile v administraciji Harryja S. Trumana. Ena izmed prvih precedenčnih ukrepov njegove administracije na področju zagotavljanja enakopravnosti je bila desegregacija oboroženih sil ZDA.

4.9 Obdobje po drugi svetovni vojni (1945–1950)

Po koncu druge svetovne vojne so se afroameriški vojaki vrnil domov, kjer pa se je glede rasizma in diskriminacije le malo spremenilo. Napredek na področju enakosti, dosežen z lobiranjem vplivnih afroameriških voditeljev in aktivistov ter sam prispevek afroameriških vojakov k zmagi v drugi svetovni vojni, je začel pojenjati z mirom in hitro demobilizacijo oboroženih sil. Oborožene sile ZDA so začela ponovno omejevati novačenje Afroameričanov in ohranjati segregacijo znotraj činov.

Kot navaja Lanning (2004, 214–215), je bilo Afroameričanom onemogočeno uveljaviti svoj delež državnih ugodnosti za vojne veterane – stanovanjske hipoteke, šolnine, izobraževanje in druge oblike pomoči, ki jih je ponujal zakonodajni akt 'GI Bill' sprejet s strani ameriškega kongresa. Vojaški in politični uradniki so se zavedali, da se afroameriški vojaki ne bodo prostovoljno vrnil k omejenemu naboru kvot in delovnih mest. Afroameričani so iz druge svetovne vojne izšli bolj združeni kot kdaj prej in odločeni, da dosežejo enakost, ki jim je bila do zdaj zanikana. Kot pravi Ferfila (2002, 533), afroameriški vojaki kot tudi preostali Afroameričani niso bili več pripravljeni sprejemati dejstva, da so za belopolte Američane še vedno drugorazredni državljani. Začeli so dokazovati, da je čas za rasno enakopravnost.

Medtem ko sta v ZDA še vedno prevladovala rasizem in diskriminacija, pa je tudi vse več belopoltnih Američanov spoznavalo, da ZDA kot ena izmed najvplivnejših držav na svetu ter

simbol svobode ne more več ohranjati svoje diskriminatorne drže do več kot 10 odstotkov lastnega prebivalstva.

Takoj po koncu druge svetovne vojne je vojno ministrstvo začelo razmišljati o povojni politiki do afroameriških enot v oboroženih silah ZDA. V ta namen je 1. oktobra 1945 tedanji vojni sekretar Robert P. Patterson ustanovil posebni odbor, ki je imel nalogo pripraviti celostno politiko uporabe Afroameričanov v mirnodobni sestavi oboroženih sil ZDA. Odbor je vodil generalpodpolkovnik Alvan C. Gillem, mlajši in po njem je tudi dobil ime 'Gillem Board' (Astor 1998, 310; Darden 1993, 6).

Kot navaja Dalfiume (1969, 150), je odbor v prvih mesecih svojega delovanja slišal pričanja 69 vojaških in civilnih prič ter proučil različne študije o afroameriških vojakih. Pred odborom sta pričala tudi general Davis in njegov sin polkovnik Davis mlajši, ki sta izjavila, da je segregacija škodljiva za oborožene sile ZDA (Gropman 1998, 38; Fletcher 1989, 147).

Odbor je 27. aprila 1946 pripravil končno poročilo z naslovom 'Utilization of Negro Manpower in the Post War Army Policy'. Poročilo je dobilo podporo tedanjega vojnega sekretarja Pattersona in je kot tako predstavljalo osnovo politike oboroženih sil ZDA do ravnanja z Afroameričani za naslednjih šest let (Nalty in MacGregor 1981, 188; Lanning 2004, 216).

Poročilo 'Utilization of Negro Manpower in the Post War Army Policy' priznava pravico in dolžnost afroameriških državljanov, da sodelujejo v oboroženih silah ZDA, ter priporoča ukrepe za izboljšanje njihove uporabe. V svojih zaključkih oziroma priporočilih med drugim navaja, naj vojska manjše afroameriške enote pridruži večjim belopoltnim enotam, afroameriškim častnikom omogoči enake možnosti za napredovanje ter omeji nabor Afroameričanov na 10 odstotkov. Nikjer v poročilu pa ni bilo ničesar zapisanega o odpravi segregacije (Nichols 1954, 75; Moskos in Butler 1996, 29; Gropman 1998, 33–45).

Odzivi afroameriške javnosti na poročilo so bili različni. Medtem ko je manjši del afroameriške javnosti poročilo in s tem napovedano politiko oboroženih sil kritiziral, je večji

del predlagano politiko podpiral, saj je šlo po njihovem prepričanju za dejanski napredek pri vključevanju Afroameričanov v mirnodobno sestavo oboroženih sil ZDA.

26. julija 1947 je predsednik Truman podpisal akt 'National Security Act', s katerim je racionaliziral in poenotil vojaške ustanove s tem, da je ustanovil ministrstvo za obrambo. Vojaško letalstvo je postalo neodvisna zvrst ameriških oboroženih sil. S tem zakonom je bil ustanovljen tudi združeni štab oboroženih sil ZDA (Joint Chiefs of Staff). Prvi sekretar za obrambo je postal James V. Forrestal, ki je bil velik zagovornik spoštovanja državljskih pravic in enakopravnosti (National Security Act 1947).

V prvih dveh letih po sprejetju nove politike do vključevanja Afroameričanov v oborožene sile ZDA je bilo po navedbah Richarda M. Delfiuma (1969, 153), na področju implementacije narejeno zelo malo.

Predsednik Truman se je zavedal, da mora zvezna vlada prevzeti vodilno vlogo na področju državljskih pravic, zato je leta 1946 ustanovil odbor za državljske pravice (angl. President's Committee on Civil Rights), katerega namen je bil raziskati versko in rasno raznolikost ZDA. Poročilo, ki ga je odbor objavil 29. oktobra 1947 z naslovom 'To Secure These Rights', je dokumentiralo drugorazredni položaj Afroameričanov v ZDA in poudarilo, da mora zvezna vlada zaščititi pravice, ki so zajamčene vsem državljanov ZDA (Ferfila 2002, 534).

Richard M. Dalfiume (1969, 137–156) dodaja, da v poročilu odbor navaja, da segregacija že v osnovi pomeni neenakost ter da slogan 'ločen, vendar enak' (separate but equal) pomeni protislovje, saj dokler obstaja ločevanje, obstaja tudi diskriminiranje.

V poročilu odbor za državljske pravice odločno nastopi proti segregaciji v oboroženih silah ZDA s tem, ko pravi: » Predsodki so grd, nedemokratičen pojav; v oboroženih silah, kjer pripadniki oboroženih sil tvegajo smrt, so predsodki še zlasti odvratni« (To Secure These Rights 1947, 41). V svojih priporočilih odbor med drugim predlaga, da kongres sprejme ustrezno zakonodajo, zvezna vlada pa nato izvede prenehanje vseh oblik diskriminacije in

segregacije na podlagi rase, barve kože, veroizpovedi ali nacionalnega porekla v oboroženih silah ZDA (To Secure These Rights 1947, 162).

Ko so se bližale predsedniške volitve, na katerih je za svoj drugi mandat kandidiral tudi predsednik Truman, je gibanje za državljanske pravice začelo izvajati politični pritisk nad Trumanovo administracijo ter zahtevalo takojšnjo implementacijo priporočil odbora za državljanske pravice, to je integracijo in enake možnosti za Afroameričane v vseh zvrsteh ameriških oboroženih sil. Nasprotno so vojaški načrtovalci zagovarjali vojaško učinkovitost, kar je zanje pomenilo rasne kvote in omejitve pri vojaških evidenčnih dolžnostih, ki so jih lahko popolnjevali Afroameričani (Nalty in MacGregor 1981).

Predsednik Truman se je vse bolj zavedal pomembnosti afroameriških glasov za zagotovitev zmage. Enotnost Afroameričanov skupaj s podporo segmenta belopolte populacije je omogočila zadosten politični pritisk, da je 26. julija 1948 izdal ukaz 'Executive Order 9981', s katerim je 'na papirju' končal segregacijo v oboroženih silah ZDA in ustanovil odbor za enako ravnanje in priložnosti v njihovih vrstah, imenovan tudi 'Fahy Committee' (več o tem v nadaljevanju).

Desegregacija ameriških oboroženih sil je bila pomemben presedan za zvezno vlado glede vprašanj, povezanih z rasnimi odnosi. Rasna integracija v vojski se je kljub sprejetim ukrepom resno začela izvajati šele po letu 1950.

4.10 Korejska vojna (1950–1953)

Čeprav je bila segregacija v ameriških oboroženih silah uradno ukinjena leta 1948, je bilo za njeno dejansko odpravo potrebno kar nekaj časa, saj so se različne zvrsti oboroženih sil ZDA integrirale počasneje kot druge. Vseeno pa je v korejski vojni v integriranih enotah služilo kar nekaj Afroameričanov.

25. junija 1950 so severnokorejske čete prečkale 38. vzporednik²⁶ s ciljem združiti obe Koreji. Ameriški predsednik Truman je v imenu OZN v Korejo poslal svoje čete. Poleg pomorskih in zračnih sil so bile v Korejo napotene tudi kopenske sile, ki so tja prispele 1. julija 1950. Ameriškim silam so se kmalu pridružile tudi sile iz Velike Britanije in Commonwealtha (Hill 2009, 174–181).

Vojna je zajela oborožene sile ZDA ravno v času ukinjanja segregacije oziroma med procesom integracije Afroameričanov v vse vojaške evidenčne dolžnosti. V začetku korejske vojne sta v kopenski vojski ZDA, kot ugotavlja Dalfiume (1969, 214–215), še zlasti med poveljniki manjših vojašnic, vladali velika zmeda in nevednost glede uradne politike do Afroameričanov. Kot posledica tega dejstva so med poveljniki glede sprejete uradne politike do ravnanja z afroameriški pripadniki oboroženih sil ZDA obstajale različne interpretacije, vse od popolne integracije do popolne segregacije.

Ker so se poveljniki zaradi novega vpoklica na služenje srečevali z večjim številom nabornikov, med njimi tudi Afroameričanov, ki jih je bilo treba primerno usposobiti, se je desegregacija najprej spontano začela izvajati v vojaških učnih objektih v ZDA (McGregor 2001, 434–436). Sledila je integracija v oporiščih v Koreji in na Japonskem, saj so bili po mnenju Richarda M. Dalfiuma (1969, 202–217), na začetku poveljniki zaradi vse večje potrebe po bojnih enotah prisiljeni izvajati 'ad hoc' integracijo.

Kot navaja Hill (2009, 180), je postalo očitno, da severnokorejska vojska s pomočjo Kitajske lahko nadaljuje bojevanje, ne more pa premagati Južne Koreje, ki so ji pomagale ZDA. Hkrati tudi ZDA s svojimi zavezniki niso mogle premagati Severne Koreje. Obe strani sta konec julija 1953 podpisali premirje, odnosi med obema Korejama ostajajo napeti še danes, prav tako do današnjih dni ostaja demilitarizirana cona ob 38. vzporedniku.

Učinkovitost integriranih in segregiranih enot kopenske vojske v času korejske vojne je bila tema raziskave, znane pod imenom 'Project Clear', ki jo je po naročilu kopenske vojske izvedla Univerza Johna Hopkinsa. Raziskava je potekala v oporiščih kopenske vojske v

²⁶ Ob koncu druge svetovne vojne sta si Korejo, ki je bila kolonija Japonske razdelili ZDA in Sovjetska zveza.

Koreji, na Japonskem ter v 10-ih vojaških oporiščih v ZDA. 21. novembra 1951 je bilo izdano končno poročilo z naslovom 'The Utilization of Negro Manpower in the Army', v katerem raziskovalci navajajo, da afroameriški vojaki delujejo učinkoviteje v nesegregiranih enotah in da se je učinkovitost enot kopenske vojske z integracijo občutno povečala. Poročilo še predlaga, da se čim hitreje izvede integracija vseh kopenskih enot (Edgerton 2001, 171; McGregor 2001, 442–449).

Kot že rečeno, je vojna zajela oborožene sile ZDA ravno v času ukinjanja segregacije oziroma med procesom integracije Afroameričanov v vse vojaške evidenčne dolžnosti. Kljub prvotnim odporom, ki jih je imela kopenska vojska do integracije, je po navedbah Nicholasa (1954, 97), korejska vojna pospešila izvedbo integracije. Vojaško vodstvo, vključno z generalom Omarjem N. Bradleyjem, tedanjim poveljnikom Združenega štaba oboroženih sil ZDA, je menilo, da je vojna pospešila integracijo ameriških oboroženih sil vsaj za 10 let. S tem se strinja tudi Richard M. Dalzume (1969, 201), ki še dodaja, da je bila hitrejša integracija mogoča samo zaradi: »temeljev, ki jih je postavil odbor Fahy«.

Ob koncu korejske vojne sta bila vojaško letalstvo in mornariška pehota integrirani, kopenska vojska je bila integrirana 90 odstotkov (Binkin in drugi 1982, 30). Kmalu po koncu vojne, je bila zaključena tudi integracija celotnih oboroženih sil ZDA.

Meja je potekala po 38. vzporedniku (Hill 2009, 174).

5 EXECUTIVE ORDER 9981

Ameriški predsednik Harry S. Truman je 26. julija 1948 podpisal ukaz 'Executive Order 9981', v katerem med drugim piše:

1. S tem ukazom je uradno razglašena politika oziroma usmeritev predsednika, da je treba z vsemi osebami v oboroženih silah ravnati enako in da morajo vse osebe v oboroženih silah imeti enake možnosti, ne glede na njihovo raso, barvo kože, veroizpoved ali narodnost. Ta usmeritev naj se začne izvajati, kakor hitro bo mogoče, pri čemer pa naj se upošteva, da bo za uveljavitev nekaterih sprememb, ne da bi z njimi poslabšali vojaško pripravljenost ali moralo, potreben čas.

2. Vzpostavi se svetovalni odbor z imenom 'odbor za enakost obravnave in priložnosti v oboroženih silah', ki ga sestavlja sedem članov, ki jih imenuje predsednik.

3. Predsednik pooblasti odbor, da prouči obstoječa pravila, postopke in prakse v oboroženih silah z namenom ugotovitve, v kakšnih ozirih bi bilo mogoče ta pravila, postopke in prakse spremeniti oziroma izboljšati zavoljo izvajanja v tem ukazu opisanih usmeritev. Odbor svetuje sekretarju za obrambo, sekretarju kopenske vojske, sekretarju vojaške mornarice in sekretarju vojaškega letalstva ter predsedniku in omenjenim sekretarjem posreduje priporočila, v skladu s katerimi bi se po mnenju odbora lahko uveljavljalo usmeritve iz tega ukaza (Executive Order 9981).

Ker v ukazu ni jasno pisalo, da želi predsednik Truman odpraviti segregacijo, je sprejeti ukaz na začetku sprožil kar nekaj različnih interpretacij. Predsednik Truman je bil tako prisiljen na tiskovni konferenci 29. julija 1949 jasno naznaniti, da je glavni namen ukaza 'Executive Order 9981' ukinitvev segregacije v oboroženih silah ZDA (Sutherland 2004, 742).

Predsednik je lahko kot vrhovni poveljnik oboroženih sil ZDA najavil konec politike segregacije v oboroženih sil ZDA, ne da bi potreboval soglasje kongresa. To je bilo po mnenju Dalfiuma (1969, 4) eno izmed prvih ukrepov za odpravo segregacije na ravni zvezne vlade.

S to odredbo je torej predsednik Truman najavil konec politike segregacije v oboroženih silah ZDA. Vendar je bilo končati segregacijo v oboroženih silah ZDA 'na papirju' nekaj drugega kot v praksi. Dejansko je preteklo še kar nekaj časa, točneje šest let, da je bila segregacija odpravljena v vseh zvrsteh ameriške vojske. Še vedno pa lahko trdimo, da je bil ta predsedniški ukaz ključen za odpravo segregacije v oboroženih silah ZDA.

5.1 Odbor za enakost obravnave in priložnosti v oboroženih silah ZDA

Z ukazom 'Executive Order 9981' je predsednik Truman ustanovil posebni svetovalni odbor za enakost obravnave in priložnosti v oboroženih silah ZDA (President Committee on Equality of Treatment and Opportunity in the Armed Services), katerega naloga je bila proučitev obstoječih pravil, postopkov in praks v vojaških enotah ter priprava priporočila za vodstvo oboroženih sil ZDA, kako najbolje implementirati odločitve predsednika o odpravi segregacije v oboroženih silah ZDA. Odbor je vodil Charles Fahy in po njem je bil odbor tudi znan kot 'Fahy Committee'. V njem so poleg Charlesa Fahyja sodelovali še Charles Luckman, Lester Granger, John H. Sengstacke, William E. Stevenson, Dwight Palmer in Alphonsus J. Donahue. Odbor je prenehal delovati 22. maja 1950, ko je oddal svoje končno poročilo z naslovom 'Freedom to Serve: Equality of Treatment and Opportunity in the Armed Services' (President Committee on Equality of Treatment and Opportunity in the Armed Services 1948).

Kot navajajo Binkin in drugi (1982, 26), naj bi 'Executive Order 9981' pretresel ministrstvo za obrambo do osnov in vzbudil gnev segregistov v kongresu. Senator Richard B. Russels je na primer v kongresu izjavil naslednje: »Obvezno mešanje ras v oboroženih silah bo pomenil grozen udarec za učinkovitost in bojno moč vojske« (ibid).

12. januarja 1949 se je odbor za enakost obravnave in priložnosti v ameriških oboroženih silah sestal s predsednikom Trumanom, sekretarjem za obrambo Jamesom Forrestalom, sekretarjem kopenske vojske Kennethom C. Royallom, sekretarjem vojaške mornarice Johnom L. Sullivanom ter sekretarjem vojaškega letalstva Stuartom Symingtonom. Na sestanku je predsednik Truman prisotnim dejal: »... Želim, da je delo opravljeno in želim, da se to izvede na način, da bodo vsi z veseljem sodelovali. Če je treba, da nekomu navijem

ušesa, sam sicer to ne želim narediti, vendar sem bo potrebi to pripravljen storiti« (Transcript of meeting of Fahy Committee with President Truman 1949, 3).

Na začetku svojega delovanja je odbor slišal pričanja 67 prič, med katerimi so bili tudi sekretar vojaškega letalstva Stuart Symington, sekretar kopenske vojske Kenneth C. Royall in sekretar vojaške mornarice John L. Sullivan (Freedom To Serve 1950, 3).

Tako sekretar vojaškega letalstva Stuart Symington kot sekretar vojaške mornarice John L. Sullivan sta v svojem pričanju pred odborom poudarila, da nasprotujeta segregaciji in menita, da integracija pomeni večjo vojaško učinkovitost. Oba sta tudi izpostavila, da njune službe že pripravljajo novo politiko integracije. Še več, sekretar vojaškega letalstva Stuart Symington je dejal, da je vojaško letalstvo že pripravilo novo politiko, ki je trenutno v podpisu pri obrambnem sekretarju Forrestalu (Dalfiume, 1969, 181). Najbolj se je po navedbah Nicholasa (1954, 91) integraciji upirala kopenska vojska. Sekretar kopenske vojske Kenneth C. Royall²⁷ je predstavnikom odbora Fahy 28. marca 1949 dejal: » ... vojska ni sredstvo za doseg družbenega razvoja. Vojska ni tu zato, da bi podpirala določene družbene doktrine ali jim nasprotovala, pa naj bodo še tako progresivne – naše delo ni niti voditi civilni proces niti za njim zaostajati, razen v kolikor eno ali drugo vpliva na nacionalno obrambo« (Royall 1949, 2).

Pred odborom sta pričala tudi general Davis in njegov sin, polkovnik Davis mlajši, ki sta izjavila, da je segregacija škodljiva za ameriške oborožene sile (Haskins 1998, 109). Odbor je v okviru svojega dela obiskal osem vojaških ladij, sedem letalskih baz in deset garnizij kopenske vojske (Freedom To Serve 1950, 4).

Novi sekretar za obrambo Louis A. Johnson, ki je na tem mestu 28. marca 1949 zamenjal Jamesa Forrestala, je 6. aprila 1949 z direktivo pozval vse zvrsti oboroženih sil ZDA, da na podlagi predsedniškega ukaza 'Executive Order 9981' pregledajo dosedanje prakse glede segregacije in najpozneje do 1. maja 1949 pripravijo načrte za njeno odpravo (Nalty in MacGregor 1981, 247). Do roka so vse tri zvrsti oboroženih sil ZDA obrambnemu sekretarju

Johnsonu posredovale načrte za odpravo segregacije v svojih vrstah. Sekretar za obrambo Johnson je potrdil načrt vojaškega letalstva ter zavrnil načrta kopenske vojske in vojaške mornarice (Dalfiume 1969, 186).

Odbor Fahy je vojaški mornarici predlagal, naj v svoj dopolnjeni načrt integracije vključi zavezo po povečanju števila afroameriških²⁸ častnikov ter zavezo po povečanju števila dodatnih vojaških evidenčnih dolžnosti, ki jih lahko popolnjujejo Afroameričani, ter reši vprašanje prevedbe naziva glavni strežaj v aktualne nazive²⁹. 7. junija 1949 je vojaška mornarica v svoj dopolnjeni načrt vnesla vse predloge odbora Fahy in sekretarju za obrambo Johnsonu posredovala popravljeni načrt odprave segregacije v svojih vrstah. Kopenski vojski je odbor Fahy maja 1949 predlagal, naj vse evidenčne vojaške dolžnosti³⁰ popolnjuje na osnovi kvalifikacij ne glede na barvo kože ali raso, ukine rasne kvote³¹ za vojaške šole, ukine 10-odstotno naborno kvoto za Afroameričane, odstopi od politike dodeljevanja Afroameričanov samo v afroameriške enote ter razporedi vojaško osebja glede na posameznikovo sposobnost in izraženo potrebo vojske (Freedom To Serve 1950, 24–27 in 61).

7. junija 1949 je sekretar za obrambo Louis Johnson sprejel popravljeni načrt vojaške mornarice ter ponovno zavrnil načrt kopenske vojske z zahtevo, da do 20. junija 1949 posreduje novi načrt, ki bo vključeval tudi priporočila odbora Fahy (Press Release 1949).

Začela so se več mesecev trajajoča pogajanja med odborom Fahy in predstavniki kopenske vojske, rok kopenski vojski za oddajo dopolnjenega načrta za odpravo segregacije se je večkrat podaljšal.

²⁷ Royall je s svojega položaja sekretarja za kopensko vojsko odstopil 27. Aprila 1949. Zamenjal ga je Gordon Gray, ki je bil zagovornik ukinitve segregacije.

²⁸ V začetku leta 1949 je imela vojaška mornarica v svojih vrstah samo štiri afroameriške častnike (Freedom To Serve 1950, 25).

²⁹ Vojaška mornarica jih je prevedla v naziv mornariški podčastnik (Freedom To Serve 1950, 27).

³⁰ Avgusta 1949 je imela kopenska vojska 490 aktivnih vojaških evidenčnih dolžnosti, od tega jih je bilo 198 zaprtih za popolnjevanje z Afroameričani. Afroameričani na primer niso smeli opravljati dela telefonskega operaterja, serviserja prenosnega generatorja, artilerijskega mehanika itd. (Freedom To Serve 1950, 58).

³¹ Od 106 tečajev oziroma usposabljanj, ki jih je spomladi 1949 izvajala kopenska vojska, je bilo za afroameriške vojake odprtih samo 21 (Freedom To Serve 1950, 59).

Največji problem med kopensko vojsko in odborom Fahy je bilo vztrajanje kopenske vojske pri ohranitvi 10-odstotne kvote vključevanja Afroameričanov vanjo. Odbor je zahteval tudi odprtje vseh vojaških evidenčnih dolžnosti za Afroameričane ter zagotovitev enakega dostopa do vojaškega šolstva. 16. januarja 1950 je kopenski vojski in odboru Fahy uspelo doseči dva od treh dogovorov, in sicer odprtje vseh vojaških evidenčnih dolžnosti za Afroameričane ter zagotovitev enakega dostopa do vojaškega šolstva. Nerešeno je ostalo le vprašanje ohranitve 10-odstotne kvote (Dalfiume 1969, 196–197).

Na koncu sta 27. marca 1950 kopenska vojska in odbor Fahy dosegla dogovor tudi glede opustitve 10-odstotne kvote vključevanja Afroameričanov. Seveda pa je bilo to mogoče šele, ko je sekretar za obrambo Gray od predsednika Trumana dobil osebno zagotovilo, da lahko kopenska vojska ponovno uvede 10-odstotno kvoto vključevanja Afroameričanov, če se integracija izkaže za neučinkovito. S 1. aprilom 1950 je kopenska vojska tako izdala ukaz, s katerim je ukinila tudi 10-odstotno kvoto (Freedom To Serve 1950, 62–63; Nalty in MacGregor 1981, 244–294).

Odbor Fahy se je razlikoval od vseh preostalih teles, ki so bila ustanovljena pred tem, saj je imel neposredno podporo predsednika Trumana, a je za uresničitev svoje naloge potreboval tudi podporo oziroma sodelovanje oboroženih sil ZDA. Uspehi odbora niso bili takojšnji, vendar je odboru na koncu uspelo premagati več kot 175 let diskriminacije in rasizma v oboroženih silah ZDA ter implementirati sprejeto politiko o odpravi segregacije v ameriški vojski.

Kot pravi Gropman (1998, 83–84), se zgodovinarji, ki so proučevali Trumanovo administracijo, strinjajo, da integracija ne bi bila mogoča, če Truman ne bi stoodstotno podpiral delovanja odbora Fahy.

6 INTEGRACIJA PO POSAMEZNIH ZVRSTEH

Nekatere zvrsti ameriških oboroženih sil so začele ukinjati segregacijo že pred ukazom predsednika Trumana, po objavi predsedniškega ukaza 'Executive Order 9981' pa so se implementacije ukinjanja segregacije lotile vse zvrsti oboroženih sil ZDA. Posamezne zvrsti oboroženih sil ZDA so se je lotile hitreje kot druge. Tako je na primer vojaško letalstvo zelo hitro implementiralo ukaz, prav tako vojaška mornarica, kopenska vojska in mornariška pehota pa sta z implementacijo zavlačevali.

Po navedbah Moskosa in Butlerja (1996, 31) je integracija oboroženih sil ZDA potekala v dveh fazah. V prvi fazi, ki je potekala v petdesetih letih 20. stoletja je šlo za odpravo diskriminacije pri zaposlovanju, usposabljanju, nastanitvenih zmogljivostih znotraj vojaških oporišč. Druga faza, ki je potekala v šestdesetih letih 20. stoletja, je pomenila odpravo diskriminacije za pripadnike oboroženih sil ZDA izven oporišč oziroma v okoliških skupnostih.

1. julija 1954 naj bi bilo afroameriških pripadnikov v oboroženih silah ZDA po zvrsteh sledeče število: 13,7 odstotka v kopenski vojski, 8,6 odstotka v vojaškem letalstvu, 5,6 odstotka v vojaški mornarici in 6,5 odstotka v mornariški pehoti (glej spodnjo tabelo).

Tabela 6.1: Prikaz afroameriških pripadnikov v odstotkih po zvrsteh oboroženih sil ZDA

Zvrst	1. julij 1949	1. julij 1954	1. julij 1956
Kopenska vojska	12,4	13,7	12,8
Vojaško letalstvo	5,1	8,6	10,4
Vojaška mornarica	4,7	5,6	6,3
Mornariška pehota	2,1	6,5	6,5

Vir: McGregor (2001, 395).

Kot navaja Haskins (1998, 3), se je integracija oboroženih sil ZDA zaključila jeseni 1954.

6.1 Kopenska vojska

Ob koncu druge svetovne vojne je kopenska vojska spoznala, da segregacija škodi vojaški učinkovitosti, vendar je bilo vodstvo kopenske vojske hkrati prepričano, da je bila segregacija del ameriškega življenja in kot taka nujen del 'vojaške ustanove', zato so bili predstavniki kopenske vojske še zlasti skeptični glede predsedniškega ukaza 'Executive Order 9981', s katerim je predsednik Truman naznanil ukinitvev segregacije v oboroženih silah ZDA. Načelnik štaba kopenske vojske, general Omar Bradley, je javno dejal: » ... da se desegregacija oboroženih sil ne more zgoditi, vse dokler ne bo desegragirana vsa ameriška družba« (Sutherland 2004, 346).

Ker se je kopenska vojska upirala desegregaciji, je moral predsedujoči odbora Fahy za pomoč prositi kar predsednika Trumana. 16. januarja 1950 je kopenska vojska v svojem načrtu integracije med drugim naznanila:

Uradna politika kopenske vojske ZDA so enaka obravnava in možnosti za vse osebe ne glede na raso, barvo kože, vero ali narodnost. Pripadniki kopenske vojske bodo uporabljeni tako, da bo zagotovljena največja mogoča učinkovitost kopenske vojske. Vojaške evidenčne dolžnosti se bodo popolnjevale na podlagi kvalifikacij ne glede na raso, barvo kože, vero ali narodnost ... (Freedom To Serve 1950, 46–47).

Desegregacija se je najprej začela izvajati v vojaških učnih objektih v ZDA. 18. marca 1951 je kopenska vojska javno naznanila, da je uspešno izvedla integracijo vseh vojaških učnih objektov, sledila je integracija v oporiščih v Koreji in na Japonskem (McGregor 2001, 434–436).

Konec leta 1951 je bilo edino poveljstvo kopenske vojske, ki ni aktivno izvajalo politike integracije, poveljstvo kopenske vojske v Evropi. Integracija se ni izvajala zaradi osebnega nasprotovanja integraciji tedanjega poveljnika, generala Thomasa T. Handyja. Pentagon je jeseni 1951 generala Thomasa T. Handyja pozval, naj predloži načrt izvajanja integracije. Poveljstvo kopenske vojske v Evropi je svoj načrt predložilo decembra 1951 in z manjšimi

popravki ga je Pentagon tudi sprejel. Poveljstvo kopenske vojske v Evropi je začelo izvajati integracijo s 1. aprilom 1952 (McGregor 2001, 450–452).

Integracija kopenske vojske se je zaključila 30. oktobra 1954, ko je sekretar za obrambo javno naznanil, da je bila ukinjena zadnja segregirana enota kopenske vojske (Sutherland 2004, 449).

6.2 Vojaško letalstvo

Afroameričani so si želeli pridružiti se letalstvu že od prve svetovne vojne dalje, vendar je bil odgovor vojaških predstavnikov vedno isti, in sicer, kot navaja Dalfiume (1969, 28–29), da za zdaj ni afroameriških enot, v katere bi bili lahko dodeljeni. Afroameričani so lahko postali del letalstva šele po posredovanju Bele hiše januarja 1941.

Leta 1947 je letalstvo postalo neodvisna zvrst ameriških oboroženih sil, pred tem je sodilo pod kopensko vojsko. 18. septembra 1947 je Stuart Symington postal prvi sekretar vojaškega letalstva in začel, kot navaja Nichols (1954, 77), aktivno, še pred objavo Trumanovega ukaza 'Executive Order 9981' implementirati desegregacijo letalskih sil.

Spodnja tabela lepo prikazuje večanje števila Afroameričanov v vojaškem letalstvu. Junija 1947 je bilo v vrstah vojaškega letalstva 21.243 afroameriških pripadnikov oziroma 6,9 odstotka celotne sestave, konec decembra 1948, to je pred začetkom integracije, so Afroameričani predstavljali 5,7 odstotka aktivne sestave vojaškega letalstva. Junija 1954, ko se je zaključila integracija jih je bilo 72.119 oziroma 7,6 odstotka celotne sestave vojaškega letalstva.

Tabela 6.2: Število afroameriških pripadnikov v vojaškem letalstvu od leta 1947 do 1954

Leto	Skupaj	Afroameričani	Odstotek
Januar 1947	327.404	25.759	7,9
Junij 1947	305.827	21.243	6,9
December 1947	339.246	23.181	6,8
Januar 1948	353.143	24.554	7,0
Junij 1948	387.730	25.855	6,7
December 1948	412.312	23.636	5,7
Januar 1949	415.576	22.763	5,5
Junij 1949	419.347	22.092	5,3
December 1949	413.286	25.881	6,3
Januar 1950	415.004	25.702	6,2
Junij 1950	411.277	26.604	6,5
Junij 1951	788.381	39.114	5,0
December 1951	897.366	49.270	5,5
Junij 1952	974.474	61.124	6,3
December 1952	957.603	68.031	7,1
Junij 1953	977.593	70.958	7,3
December 1953	912.537	66.998	7,3
Junij 1954	947.918	72.119	7,6

Vir: Gropman (1998, 165-166).

Tabela 6.3: Število afroameriških častnikov v vojaškem letalstvu od decembra 1947 do junija 1954

Leto	Število afroameriških častnikov	Skupaj vseh častnikov	Odstotek
December 1947	247	49.529	0,5
December 1948	208	53.928	0,6
December 1949	368	60.770	0,6
December 1950	411	69.901	0,6
December 1951	731	121.085	0,6
December 1952	1.036	130.445	0,8
December 1953	1.262	123.444	1,0
Junij 1954	1.394	129.752	1,1

Vir: Gropman (1998, 167).

Pred začetkom integracije, konec decembra 1948, je vojaško letalstvo imelo 118 afroameriških enot in 50 belopoltih enot, ki so vključevale tudi afroameriške pripadnike (Implementation of Air Force Policy Concerning Negro Personnel 1950).

Vojaško letalstvo je bilo prvo, ki je 11. maja 1949 vsem službam poslalo načrt integracije potrjen tako od odbora Fahy kot od sekretar za obrambo, Louisa Johnsona (McGregor 2001, 398–399). Vojaško letalstvo je v svojem načrtu integracije med drugim naznanilo:

Uradna politika vojaškega letalstva ZDA so enaka obravnava in možnosti za vse osebje ne glede na raso, barvo kože, vero ali narodnost. V enotah vojaškega letalstva ne bo kvot za manjšinske skupine. Kvalificirano afroameriško osebje lahko zapolni katerokoli prosto delovno mesto v katerikoli organizaciji vojaškega letalstva ZDA. Za izpolnitev zahtev, ki jih predpisuje vojaško letalstvo, po pridobitvi kvalificiranega osebja se bo vse osebje obravnavalo na podlagi posameznikovih zaslug in sposobnosti ter v skladu s predpisanimi standardi za vstop v vojsko, šolanje, napredovanje itd. Vsem posameznikom bo ne glede na raso priznana enaka možnost za imenovanje,

napredovanje, strokovno usposabljanje v vseh sestavnih delih zračnih sil ZDA»
(Vandenberg 1949).

Prvi korak k polni integraciji vseh enot je bila ukinitve afroameriškega 332. lovskega polka in razporeditev afroameriških pilotov v ostale belopolte enote. Kot navajajo Gropman (1998, 85–87), Astor (1998, 332) in McGregor (2001, 398–399), so na začetku afroameriški pripadniki vojaškega letalstva imeli pomisleke glede integracije, saj so menili, da bo ta pomenila odpuščanja.

31. januarja 1950 je vojaško letalstvo objavilo, da se je število integriranih enot povečalo s 167 (junija 1949) na 1.253 (decembra 1949) (Implementation of Air Force Policy Concerning Negro Personnel 1950). Proces integracije vojaškega letalstva lepo prikazuje spodnja tabela.

Tabela 6.4: Prikaz poteka integracije po mesecih

Datum	Število afroameriških enot	Število integriranih enot	Afroameričani, dodeljeni afroameriškim enotam	Afroameričani, dodeljeni integriranim enotam
Junij 1949	106	167	NA	NA
Julij 1949	89	350	14.609	7.369
Avgust 1949	86	711	11.921	11.977
September 1949	91	863	11.521	13.290
Oktober 1949	88	1.031	9.522	15.980
November 1949	75	1.158	8.038	17.643
December 1949	67	1.253	7.402	18.489
Januar 1950	59	1.301	6.773	18.929
Februar 1950	36	1.399	5.511	20.654
Marec 1950	26	1.476	5.023	20.938
April 1950	24	1.515	4.728	20.793
Maj 1950	24	1.506	4.675	21.033

Vir: McGregor (2001, 404).

Kot navaja Gropman (1998, 93), je bilo vojaško letalstvo preostalim zvrstem vzor uspešne izvedbe integracije. Za uspešno izvedbo integracije sta bila po njegovem mnenju ključna dva dejavnika, in sicer (i) vodstvo poveljstev in (ii) pripravljenost ljudi, da sprejmejo integracijo.

Konec leta 1950 so bile vse letalske enote integrirane, prav tako letalstvo ni imelo več rasnih kvot ali omejitev, Afroameričanom so bile odprte vse evidenčne vojaške dolžnosti v vojaškem letalstvu (Lanning 2004, 223).

6.3 Vojaška mornarica

Afroameričani so služili v vojaški mornarici vse od vojne za neodvisnost do vključno prve svetovne vojne, a so bili pri služenju omejeni glede možnosti napredovanja. V času prve svetovne vojne so Afroameričani po navedbah Nicholisa (1954, 55–60), v vojaški mornarici lahko služili samo v strežni službi (Steward Branch). Prav tako je vojaška mornarica po koncu prve svetovne vojne omejila novačenje Afroameričanov. 1. junija 1942 je vojaška mornarica napovedala, da lahko Afroameričani ponovno vstopijo v vojaško mornarico, kjer bodo opravljali tudi druge naloge v splošni službi, vendar še vedno v segregiranih enotah.

20. maja 1944 je sekretar ameriške vojaške mornarice James V. Forrestal podprl predlog vojaške mornarice, ki je 13. aprila 1945 za Afroameričane odprla vse splošne službe na pomožnih ladjah (Nichols 1954, 58–60). 7. junija 1949 je sekretar za obrambo Louis Johnson sprejel popravljeni načrt integracije vojaške mornarice. Vojaška mornarica je v svojem načrtu integracije med drugim naznanila:

Uradna politika vojaške mornarice so enaka obravnava in možnosti za vse osebje ne glede na raso, barvo kože, vero ali narodnost. V vsakodnevem delovanju bodo mornariški častniki, podčastniki in mornarji strogo in nepristransko upoštevali predpise vojaške mornarice, ki ne razlikujejo med posamezniki z uniformo te zvrsti oboroženih sil. Vse osebje bo sprejeto, imenovano na dolžnost, se bo usposabljal, napredovalo itd. ne glede na raso, barvo kože, vero ali narodnost. Pri uporabi stanovanj, kantin in drugih objektov ne bo posebnih določb glede nastanitve za katerokoli manjšino (Press Release, June 7 1949).

Tabela 6.5 lepo prikazujeta večanje števila Afroameričanov v vojaški mornarici. Leta 1949 je bilo v vrstah vojaške mornarice 17.051 afroameriških pripadnikov, kar je predstavljalo 4,5 odstotka celotne sestave, leta 1955 jih je bilo že 30.623 oziroma 5,3 odstotka celotne sestave vojaške mornarice.

Tabela 6.5: Število afroameriških pripadnikov v vojaški mornarici od leta 1949 do 1955

Leto	Skupaj	Afroameričani	Odstotek
1949	363.622	17.051	4,5
1950	329.114	14.858	3,7
1951	656.371	17.604	2,7
1952	728.511	23.010	3,2
1953	698.367	24.734	3,5
1954	635.103	24.236	3,8
1955	574.157	30.623	5,3

Vir: McGregor (2001, 416).

Tabela 6.6: Število afroameriških častnikov v vojaški mornarici od leta 1949 do 1955

Leto	Št. afroameriških častnikov	Skupaj vseh častnikov
1949	19	45.464
1951	23	66.323
1953	53	78.095
1955	81	71.591

Vir: McGregor (2001, 416).

6.4 Mornariška pehota

Do druge svetovne vojne mornariška pehota v svoje vrste ni sprejemala Afroameričanov. V svoje vrste jih je začela sprejemati šele po pritisku predsednika Roosevelta aprila 1942, in še to samo v protiletalsko artilerijo in v podporne enote (Nichols 1954, 148).

Takoj po koncu druge svetovne vojne je mornariška pehota sporočila, da bo v mirnodobni sestavi obdržala le 2.880 afroameriških marincev, kar je predstavlja manj kot tri odstotke celotne sestave mornariške pehote (100.000); ohranila naj bi segregacijo ter omejila delovanje Afroameričanov na podporne in protiletalske enote. Kot navaja Lanning (2004, 218), so s tem jasno sporočili, da ne bodo prevzeli vodstva pri integraciji in zagotavljanju enakosti.

Poveljnik mornariške pehote, general Clifton D. Cates, je 19. marca 1949 dejal: »Oborožene sile ne morejo biti uporabljene za izvajanje poskusov na področju civilnih svoboščin, ne da bi to vplivalo na njihovo sposobnost ohranjanja učinkovitosti in visoke stopnje pripravljenosti, ki je bistvenega pomena za nacionalno obrambo« (Lanning 2004, 223). Kljub nasprotovanju integraciji pa se je general Cates moral ukloniti ukazu predsednika Trumana in politiki mornarice izdane 7. junija 1949, o podpori rasne enakopravnosti, ki se je nanašala tudi na mornariško pehoto.

18. novembra 1949 je načelnik štaba naznanil novo rasno politiko mornariške pehote, in sicer: »Kvalificirani afroameriški marinci lahko popolnijo katerokoli prosto vojaško evidenčno dolžnost v katerikoli enoti mornariške pehote« (McGregor 2001, 461).

Tabela 6.7: Število afroameriških pripadnikov v mornariški pehota od julija 1949 do januarja 1955

Leto	Častniki	Podčastniki in vojaki	Odstotek
Julij 1949	0	1.525	1,6
Julij 1950	0	1.605	1,6
Januar 1951	2	2.077	1,2
Julij 1951	3	3.145	1,6
Januar 1952	3	8.315	3,7
Julij 1952	NA	13.858	6,0
Januar 1953	10	14.479	6,1
Julij 1953	13	15.729	6,0
Junij 1954	18	15.682	6,5
Januar 1955	19	12.456	5,7

Vir: McGregor (2001, 463).

Mornariška pehota se je dolgo uspešno upirala integraciji, vendar je bila na koncu korejska vojna tista, ki jih je prisilila k popolni integraciji.

7 VKLJUČEVANJE AFROAMERIŠKIH ŽENSK V OBOROŽENE SILE ZDA

Ženske, tudi Afroameričanke, so sodelovale in se borile v vseh večjih ameriških vojnah. V času državljanske vojne (1861-1865) ženskam sicer ni bilo dovoljeno, da bi se pridružile vojski v boju, vendar je nekaj predstavnic, preoblečenih v moške, v bojih vseeno sodelovalo. Ženske, vključno z Afroameričankami, so sodelovale oziroma so se vključevale v državljansko vojno kot medicinske sestre, kuharice, perice, vohunke itd. Najbolj znana afroameriška medicinska sestra in vohunka za Sever je bila Harriet Tubman, ki je med vojno pomagala na stotinam sužnjev prebegniti v svobodne zvezne države. Mary Elizabeth Bowser je bila nekdanja sužnja, ki je vohunila v domu predsednika Jeffersona Davisa (Nathan 2004, 15–21; Reef 2010, 38).

15. novembra 1866, takoj po koncu državljanske vojne, je v St. Louisu v Misuriju pod pretvezo, da je moški, v redno ameriško vojsko vstopila Afroameričanka Cathay Williams in se tri leta izdajala za Williama Cathaya. Služila je v 38. pehotni enoti (38th U. S. Infantry Unit) vse do oktobra 1868, ko je bila zaradi slabega zdravja razrešena dolžnosti. Kljub številnim bivanjem v vojaških bolnišnicah vse do junija 1891, ko je zaprosila za pokojnino, niso ugotovili, da gre za žensko. Cathay je bila najverjetneje prva Afroameričanka, ki je služila v redni vojski ZDA (Sutherland 2004, 8).

V špansko–ameriški vojni, ki se je začela aprila in zaključila avgusta 1898, je sodelovalo okoli 1.500 žensk, vključno z okoli 80 Afroameričankami, ki jih je ameriška vojska najela kot začasno civilno pomoč in so služile kot medicinske sestre v vojaških bolnišnicah v ZDA ter bolnišnicah na otokih Kube in Portorika. Vojaške oblasti so jih najele, ker so verjele, da so Afroameričani zaradi svoje barve kože bolj odporni proti rumeni mrzlici in tifusu. Vojska jim je plačevala plačo v znesku od 30 do 50 dolarjev na mesec, po koncu vojne pa so bile upravičene tudi do vojaških pokojnin (Nathan 2004, 22–23).

Zahvaljujoč dobremu delu, ki so ga opravile, se je vojska odločila in leta 1901 uradno ustanovila korpus bolničark kopenske vojske (Army Nurse Corps). To je bila prva ženska enota v oboroženih silah ZDA. Vojaška mornarica je sledila nekaj let pozneje in leta 1908

ustanovila korpus bolničark vojaške mornarice (Navy Nurse Corps). Od takrat so bile bolničarke del vojske in niso bile več najete samo kot začasna civilna pomoč, še vedno pa niso bile obravnavane enako kot njihovi moški kolegi, saj niso imele vojaških činov, prav tako v svoje vrste niso sprejemali Afroameričank (ibid).

Prva svetovna vojna je ženskam omogočila, da so opravljale določena nebojna, podporna dela, bile so na primer medicinske sestre, telefonistke in administratorke v poveljstvih, na žalost pa to ni veljalo za Afroameričanke. Okoli 1.800 afroameriških diplomatk zdravstvene šole se je prijavilo k Rdečemu križu, ker so želele opravljati delo kot vojaške medicinske sestre, vendar so to možnost dobile šele jeseni 1918, ko je kopenska vojska najela 17 afroameriških medicinskih sester kot začasno civilno pomoč. Dva dni po koncu prve svetovne vojne jih je končno vključila v korpus bolničark kopenske vojske, in tako so postale prve Afroameričanke, ki so bile del te enote (Astor 1998, 110).

Šele v času druge svetovne vojne so lahko ženske uradno sodelovale oziroma služile v oboroženih silah ZDA. Ženske, ki so bile pripadnice korpusa bolničark kopenske vojske in vojaške mornarice so tako v vojni sodelovale od začetka, kar pa na žalost ni veljalo za Afroameričanke.

Predsednik Roosevelt je 15. maja 1942 z zakonom ustanovil WAAC (Woman`s Army Auxiliary Corps)³², nekaj mesecev pozneje je vojaška mornarica ustanovila žensko enoto, imenovano WAVES (Women Accepted for Volunteer Emergency Service). Vojaško letalstvo je ustanovilo WASP (Women`s Airforce Service Pilots), mornariška pehota pa je svojo žensko enoto preprosto poimenovala Marines. Julija 1942 je kopenska vojska odprla pet centrov WAC za usposabljanje³³ in med prvo skupino 440 ženskih kandidatk za častnice, ki so prišle na usposabljanje v Fort Des Moines, je bilo tudi 40 Afroameričank (Weatherford 2008, 48–59).

³² WAAC (Women`s Army Auxiliary Corps) se je leta 1943 preimenoval v WAC (Women`s Army Corps).

³³ Ti centri so bili: Daytona Beach na Floridi, Fort Devens v Massachusettsu, kamp Ruston v Louisiani, Fort Oglethorpe v Georgii in Fort Des Moines v Iowi.

Oborožene sile ZDA so bile v času druge svetovne vojne še vedno segregirane. Od vseh zvrsti je samo kopenska vojska vložila veliko truda v rekrutacijo Afroameričank. Ženski enoti kopenske vojske WAC se je tako pridružilo okoli 4.000 Afroameričank, vendar so lahko služile samo v popolno temnopoltih enotah. Prav tako niso mogle biti napotene na služenje v tujino, vse dokler ni kopenska vojska pod pritiskom skupin za državljanske pravice klonila in v začetku leta 1945 dovolila 800 Afroameričankam iz WAC-a odpluti v Britanijo in pozneje v Francijo, kjer so vodile vojaško poštno službo (Army Postal Office). Tej enoti je poveljevala afroameriška podpolkovnica Charity Adams Earley (Monahan in Neidel–Greenlee 2010, 178–180).

Število Afroameričank, ki so v času druge svetovne vojne služile v WAC-u ni nikoli preseгло priporočene politike, ki jo je sprejelo vojno ministrstvo, in sicer 10 odstotkov. Skupno število Afroameričank, ki je v obdobju od 1. julija 1942 do 30. junija 1945 služilo v WAC-u je bilo 6.527 (Sutherland 2004, 519). Čeprav WAVES ni sprejemal Afroameričank vse do 19. oktobra 1944, sta se dva meseca pozneje, in sicer 22. decembra 1944, WAVES-u pridružili Afroameričanki Harriet Ida Pickens in Frances Wills (Sutherland 2004, 10). Ko se je končala vojna, so bile v aktivni službi oziroma stalni sestavi korpusa bolničark vojaške mornarice vključene samo štiri Afroameričanke (Astor 1998, 214).

Po koncu druge svetovne vojne sta bili rasna diskriminacija kot tudi segregacija še naprej prisotni v oboroženih silah ZDA. Kot ugotavljata Millett in Maslowski (1994, 506), so po koncu druge svetovne vojne, oborožene sile ZDA doživele spremembo v socialni sestavi svojih pripadnikov. 12. junija 1948 je predsednik Truman podpisal zakon o integraciji žensk v oborožene sile ZDA (Womens Armed Service Integration Act), ki je ženskam omogočil vojaško kariero³⁴, predvsem na področju sanitetne službe in administracije. Zakon je omejeval delež žensk na dva odstotka celotnega števila vojske ter omejil njihovo napredovanje do čina podpolkovnice³⁵ (Monahan in Neidel–Greenlee 2010, 228–239).

³⁴ Zakon je prepovedoval ženskam, da bi služile na ladjah in bojnih letalih ter sodelovale v boju.

³⁵ Omejitev glede maksimalne kvote žensk v oboroženih silah in njihovega napredovanja je bila ukinjena leta 1967.

8 OBDOBJE PO INTEGRACIJI (1954–1965)

30. oktobra 1954 je Pentagon objavil, da so bile ukinjene vse segregirane afroameriške enote redne vojske. Vendar je bila ameriška vojska s tem dejanjem veliko pred preostalo ameriško družbo, kar je bilo po navedbah Binkina in drugih (1982, 31) problem za afroameriške vojake izven oporišč, saj je preostala ameriška družba še vedno izvajala 'Jim Crow' zakone. Kot je dejal Moskos (v Binkinu in drugih, 1982, 31), so oborožene sile postale 'otok integracije v morju Jim Crow zakonov'.

Moskos in Butler (1996, 2–3) trdita, da bolj ko je okolje vojaško, bolj uspešna je integracija. Medrasna učinkovitost je močnejša na bojnem polju kot v garniziji, močnejša na delovnem mestu kot izven njega ter močnejša v vojaškem oporišču kot izven njega. Celo izven delovnega mesta in vojaškega oporišča je več medrasnega druženja okoli vojaških baz kot v civilnem življenju. Kar je še zlasti zanimivo po Moskosu in Butlerju, je, da se nekaj rasne integracije iz vojaškega okolja prenese v civilno okolje. Najbolj rasno integrirane skupnosti v Ameriki so mesta, v katerih bližini stojijo večji vojaški objekti, na primer Fayetteville (Fort Bragg), Jacksonville (Camp Lejeune) v Severni Karolini, Killeen (Fort Hood), Teksas in Lawton (Fort Sill), Oklahoma.

Vojska je kmalu ugotovila, da z odpravo segregacije ni bilo konec rasizma in predsodkov. Pentagon se je začel zavedati, da cilja predsednika Trumana o enakem obravnavanju in možnostih za vse Afroameričane v oboroženih silah ZDA ni mogoče doseči samo z njihovo integracijo v vse zvrsti, enote in vojaške evidenčne dolžnosti. Kot pravita Nalty in MacGregor (1981, 316), je enako obravnavanje in zagotavljanje enakih možnosti, ki so jih bili deležni Afroameričani v oboroženih silah ZDA, zaostri njihovo nasprotovanje diskriminaciji, s katero so se soočali in ki so jo bili prisiljeni prenašati izven vojaškega življenja.

Vse bolj je postalo jasno, da bo treba še veliko narediti na področju rasnih odnosov med oboroženimi silami ZDA in ameriško skupnostjo, vendar na začetku vodstvo ameriških oboroženih sil ni bilo pripravljeno ukrepati na področjih, ki so bila po njihovem prepričanju 'civilne' narave.

V času mandata predsednika Dwighta D. Eisenhowerja (od 20. januarja 1953 do 20. januarja 1961) je ministrstvo za obrambo zavzelo stališče, da je vojaška integracija končana, ter ignoriralo dejstvo, da do diskriminacije še vedno prihaja v civilnih skupnostih na obrobni območjih izven oporišč. S tem problemom se je spopadla šele Kennedyjeva administracija (Dalfiume 1969, 220–221).

Predsednik Dwight D. Eisenhower pa je vendarle marca 1953 sprejel odločitev o integraciji osnovnih šol, ki so imele svoje prostore v vojaških bazah. Prva osnovna šola, ki naj bi se s septembrom 1953 integrirala, je bila osnovna šola v Fort Benningu, ki jo je v celoti financiralo ministrstvo za obrambo. Vse preostale šole v vojaških bazah so imele rok integracije do jeseni 1955. Program ministrstva za obrambo o ukinitvi segregacije v šolah se je pospešil po sprejetju odločitve vrhovnega sodišča maja 1954 v zadevi 'Brown', ko je prepovedalo segregacijo v vseh javnih šolah (Gropman 1998, 109–111; McGregor 2001, 487–499).

24. junija 1962 je predsednik John F. Kennedy³⁶ imenoval odbor za enake možnosti v oboroženih silah 'President's Committee on Equal Opportunity in the Armed Forces'. Odbor je vodil Gerhard A. Gessell in po njem je odbor dobil tudi ime odbor Gesell. Preostali člani odbora so bili Nathaniel Colley, Abe Fortas, Louis J. Hector, Benjamin Muse, John H. Sengstacke in Whitney M. Young, mlajši (Dalfiume 1969, 221).

Odbor je imel nalogo, da odgovori na dve vprašanji, in sicer:

- *Katere ukrepe bi bilo treba sprejeti za izboljšanje učinkovitosti sedanjih politik in postopkov v oboroženih silah glede enakega obravnavanja in priložnosti za vse zaposlene v oboroženih silah ZDA?*
- *Katere ukrepe bi bilo treba uporabiti za izboljšanje enakih možnosti za pripadnike oboroženih sil in njihovih družinskih članov v civilni skupnosti, zlasti v zvezi z nastanitvijo, izobraževanjem, prevozom, rekreacijskimi objekti, prireditvami, programi in aktivnostmi, ki jih izvajajo okoliške skupnosti? (Kennedy 1962).*

³⁶ Predsednik John F. Kennedy je bil 35. predsednik ZDA, ki je svoj mandat začel 20. januarja 1961. Umorjen je bil 22. novembra 1963.

Odbor je pri svoji raziskavi ugotovil, da imajo vojaška oporišča zmožnosti nastanitve za samo polovico svojih pripadnikov z družinami, preostali morajo iskati stanovanja izven oporišč. Še slabše je bilo pri zagotavljanju šolskih objektov, saj se je več kot polovica otrok morala šolati izven oporišč. Odbor je v svojem poročilu predlagal, da zvezna vlada uporabi svojo moč za odpravo slabih praks v civilnih skupnostih v bližini vojaških baz.

Kot v svojem končnem poročilu 'From Representation to Inclusion: Diversity Leadership for 21st-Century Military' navaja 'Military Leadership Diversity Commission, 2011' se sekretar za obrambo, Robert S. McNamara, na žalost ni odločil implementirati vseh predlogov odbora Gesell. Odločil se je samo za implementacijo predlogov, ki so se nanašali na drugo vprašanje o potrebnih ukrepih za izboljšanje enakih možnosti za pripadnike oboroženih sil in njihovih družinskih članov v civilnih skupnostih (Military Leadership Diversity Commission 2011).

26. julija 1963 je sekretar za obrambo Robert S. McNamara izdal direktivo št. 5120.36, v kateri piše:

Politika ministrstva za obrambo je izvedba vseh svojih dejavnosti tako, da je onemogočena rasna diskriminacija in so zagotovljene enake možnosti za vse uniformirane člane in vse civilne uslužbence ne glede na njihovo barvo kože. Vojaške službe bodo izdale ustrezna navodila, priročnike in druge predpise v zvezi z odgovornostjo vodij za izvajanje enakih možnosti, v bazah in izven njih. Vsak vojaški poveljnik je odgovoren, da nasprotuje diskriminatornim praksam, ki vplivajo na njegove pripadnike in njihove vzdrževane družinske člane. Prav tako je odgovoren za spodbujanje enakih možnosti, ne le na območjih pod njegovim neposrednim nadzorom, ampak tudi v sosednjih skupnostih, kjer njegovi pripadniki lahko živijo ali se zbirajo izven delavnega časa (Directive 5120.36; McGregor 2001, 548–549).

S to direktivo je sekretar za obrambo McNamara vojaške poveljnike zavezal, da izkoristijo gospodarsko moč vojske proti tistim podjetjem, ki izvajajo diskriminacijo na podlagi rase in s katerimi sodelujejo vojaki in njihove družine.

2. julija 1964 je predsednik Lyndon B. Johnson podpisal zakon o državljanskih pravicah, katerega namen je bila odprava segregacije v ZDA. Po mnenju Musa, avtorja knjige 'The American Negro Revolution' je bil ta zakon najbolj učinkovit instrument ukinitve rasne diskriminacije (Muse v McGregor 2001, 588). Zakon prepoveduje diskriminacijo v programih in aktivnostih, ki jih financira zvezna vlada, ter vsebuje tudi del, nanašajoč se na oborožene sile ZDA, saj prepoveduje diskriminacijo v objektih, ki so v zasebni lasti ter jih uporabljajo pripadniki oboroženih sil in njihovi družinski člani (hoteli, restavracije, gledališča, kinodvorane itd).

Šele s sprejetjem tega zakona se je lahko začela desegregacija bližnjih civilnih skupnosti. Vojaški poveljniki so se začeli zavedati, da so oni odgovorni za izvajanje politike enakih možnosti na vseh področjih vojaškega življenja.

9 ZGODOVINSKI PREGLED NAJPOMEMBNEJŠIH DOSEŽKOV AFROAMERIČANOV V OBOROŽENIH SILAH ZDA

Martin Robison Delany se je rodil 6. maja 1812 v Charlestownu v Virginiji svobodni materi in očetu sužnju. Bil je eden izmed prvih Afroameričanov, ki je bil sprejet na harvardsko zdravstveno šolo, na kateri pa zaradi uspešne peticije belopolnih študentov za njegovo razrešitev ni nikoli diplomiral. Vrnil se je v Pittsburgh, kjer je postal ugleden zdravnik in pomemben član afroameriške skupnosti. Leta 1861 je skupaj s Frederickom Douglassom in drugimi abolicijskimi voditelji pozival predsednika Abrahama Lincolna, naj dovoli vstop Afroameričanom v unijsko vojsko. Ko je 1. januarja 1863 predsednik Abraham Lincoln objavil 'izjavo o emancipaciji' in s tem podelil svobodo vsem sužnjem živečim v državah, ki jih je nadzirala konfederacija, ter dovolil Afroameričanom vstop v kopensko vojsko in mornarico unije, se je Delany pridružil na novo oblikovanemu afroameriškem 54. prostovoljnemu polku iz Massachusettsa (54. Massachusetts Volunteer Regiment). Februarja 1865 je postal prvi afroameriški častnik v redni vojski in imel čin majorja. Po koncu ameriške državljanske vojne je opravljal dela carinskega inšpektorja. Umril je 21. januarja 1885 v Xenii v Ohio (Haskins 1998, 33–38).

William Harvey Carney, rojen 29. februarja 1840 kot suženj (svobodo je dobil, ko je bil star 14 let), se je februarja 1863 pridružil afroameriškem 54. prostovoljnemu polku iz Massachusettsa in postal prvi Afroameričan, ki je prejel medaljo časti za svoje pogumno in patriotsko dejanje³⁷ v času bitke pri Fort Wagnerju. Umril je 9. decembra 1908 (Haskins 1998, 67–70; Lanning 2004, 45).

Henry Ossian Flipper, rojen 31. marca 1856 je bil prvi Afroameričan, ki je zaključil vojaško akademijo 'West Point'. Bil je tudi prvi afroameriški častnik po državljanski vojni, ki je bil postavljen na poveljujočo dolžnost v 10. konjeniškem polku. Umril je 3. maja 1940 (Haskins 1998, 79–84).

³⁷ V obrazložitvi podelitve medalje je bilo zapisano: »Za izstopajoč pogum in drznost kljub tveganju življenja, okraj tega, kar zahteva dolžnost, v akcijah, v katerih pride do dejanskega spopada z nasprotujočimi oboroženimi silami« (Reef, 2010, 62).

Cathay Williams je bila najverjetneje prva Afroameričanka, ki je služila v redni vojski ZDA. V redno ameriško vojsko je pod pretvezo, da je moški, vstopila 15. novembra 1866, takoj po koncu državljanske vojne, in se tri leta izdajala za Williama Cathaya. Služila je v 38. pehotni enoti (38th U. S. Infantry Unit) vse do oktobra 1868, ko je bila zaradi slabega zdravja razrešena dolžnosti. Kljub številnim bivanjem v vojaških bolnišnicah, vse do junija 1891, ko je zaprosila za pokojnino, niso ugotovili, da gre za žensko (Sutherland 2004, 8)

Charles A. Young, rojen 12. marca 1864, je bil prvi Afroameričan v redni vojski, ki je dosegel čin polkovnika, ter prvi afroameriški vojaški ataše ZDA (služboval je na Haitiju in v Santa Domingu ter Liberiji). Bil je tretji Afroameričan, ki je zaključil vojaško akademijo 'West Point'. Po zaključku akademije je bil sprejet v redno vojsko s činom poročnika ter dodeljen 9. konjeniškem polku v 'Fort Robinson' v Nebraski. V času špansko-ameriške vojne je prevzel poveljevanje afroameriškem bataljonu. Februarja 1901 je napredoval v čin stotnika, septembra 1916 v čin podpolkovnika ter junija 1917 v čin polkovnika. Ko je izbruhnila prva svetovna vojna, bi moral napredovati v čin brigadnega generala, vendar ni opravil zdravniškega pregleda, zato je bil upokojen³⁸. Umrli je 8. januarja 1922 (Haskins 1998, 85–91; Astor 1998, 96–97).

Benjamin Oliver Davis, starejši se je rodil 1. julija 1877 v Washingtonu. Umrli je 26. novembra 1970. Bil je prvi afriškoameriški častnik s činom brigadnega generala v ameriški vojski. Svojo vojaško kariero je začel v času špansko-ameriške vojne, točneje 13. julija 1898, kot začasni poročnik v 8. prostovoljni pehoti. V naslednjih letih je kot častnik v redni vojski opravljal različne naloge, služboval je v dveh tujih državah, bil je učitelj na univerzi Wilberforce v Ohiu in na institutu Tuskegee v Alabami, kjer je poučeval vojaško znanost in taktiko. Oktobra 1940 je bil povišan v čin brigadnega generala in s tem postal prvi Afroameričan s tem činom v oboroženih silah ZDA. Januarja 1941 je postal poveljujoči general 4. brigade, druge oklepno-izvidniške divizije v bazi 'Riley' v Kansasu. Junija je bil premeščen v Washington, D. C. na dolžnost pomočnika glavnega inšpektorja, kjer je od leta 1941 do 1944 izvajal inšpekcijske nadzore afroameriških vojakov, nameščenih v Evropi. Novembra 1944 je bil premeščen pod poveljstvo generalpodpolkovnika Johna C. H. Leeja kot

posebni svetovalec poveljujočemu generalu v Evropi. Po enoletnem službovanju v Parizu se je vrnil v Washington, kjer je ponovno deloval kot pomočnik glavnega inšpektorja. 14. julija 1948 se je po petdesetih letih službovanja v ameriški vojski upokojil. Javno slovesnost je vodil takratni predsednik Harry S. Truman. V času služenja je Benjamin Oliver Davis, starejši prejel naslednja odlikovanja in časti: medaljo za odličnost (angl. Distinguished Service Medal) in bronasto zvezdo. Njegova tuja odlikovanja in časti obsegajo francoski vojni križ s palmo ter liberijsko odlikovanje reda afriške zvezde (Fletcher 1989; Davis, Benjamin O., Sr.).

Charity Adams Earley, rojena 5. decembra 1912, je bila prva Afroameričanka s činom podpolkovnice ter poveljujoča častnica 6888. vojaške poštne službe (6888th Central Postal Directory Battalion), edine enote Afroameričank, ki je služila v Franciji v času druge svetovne vojne (Haskins 1998, 110–114; Reef 2010, 95–97).

Frederick Clinton Branch se je rodil 24. junija 1922 v Severni Karolini in je bil prvi afroameriški častnik v mornariški pehoti. V mornariško pehoto je bil sprejet 10. novembra 1945 s činom podporočnika (Reef 2010, 39–40).

Samuel Lee Gravely, mlajši, rojen 4. junija 1922 v Richmondu v Virginiji, je v svoji 38. letni mornariški karieri dosegel številne ugledne dosežke oziroma 'prve' mejnike v vojaški zgodovini Afroameričanov. Bil je prvi afroameriški podčastnik, ki je bil sprejet v mornarico. Pomladi 1945 je bil prvi afroameriški častnik, ki je služil na PC-1264, ladji, ki je lovila podmornice. Februarja 1961 je postal prvi Afroameričan, ki je poveljeval bojni ladji 'USS Theodore E. Chandler'. V času vietnamske vojne je poveljeval rušilcu 'USS Taussig' in postal prvi Afroameričan, ki je popeljal ladjo v boj. 2. junija 1971 je postal prvi Afroameričan s činom admirala, nato prvi Afroameričan, povišan v čin viceadmirala, ter bil prvi Afroameričan, ki je poveljeval 3. ameriški floti v vzhodnem Pacifiku. Samuel Lee Gravely, mlajši se je upokojil 1. avgusta 1980. Umril je 22. oktobra 2004 (Haskins 1998, 130–134; Astor 1998; McGregor 2001, 426).

³⁸ Številni so prepričani, da so polkovnika Younga predčasno upokojili, da ne bi prevzel poveljevanja

Wesley Anthony Brown se je rodil 3. aprila 1927 v Baltimorju v zvezni državi Maryland in je bil prvi Afroameričan, ki je diplomiral na vojaški pomorski akademiji Annapolis (Reef 2010, 51–53).

Daniel 'Chappie' James, mlajši, rojen 11. februarja 1920 v Pensacoli na Floridi, je 1. septembra 1975 postal prvi Afroameričan s činom generala s štirimi zvezdicami v letalstvu in prvi Afroameričan, ki je poveljeval poveljstvu Severne Amerike za zračno obrambo (North American Air Defence Command, NORAD). Umrl je 25. februarja 1978 (Haskins 1998, 125–129; Reef 2010, 146–148).

Alexander Leopold Clifford, mlajši se je rodil 21. septembra 1933 v Harlemu v New Yorku. 18. junija 1964 se je kot namestnik posebnega svetovalca za osebje in administracijo pridružil osebju Bele hiše predsednika Johnsona. Leta 1967 je postal osebni svetovalec predsednika Johnsona za civilne pravice. Leta 1977 je bil prvi Afroameričan, ki je postal sekretar kopenske vojske. Na to mesto ga je 19. januarja 1977 imenoval predsednik Jimmy Carter. Clifford je bil odgovoren za 1,3 milijona vojakov in za vojaški proračun v višini 28,8 milijarde ameriških dolarjev. Bil je tudi zagovornik poklicne vojske ter se je zavzemal za odpravo rasizma v vojski (Reef 2010, 3–5).

Hazel Winifred Johnson–Brown se je rodila 10. oktobra 1927 v West Chesterju v Pensilvaniji. Vojski se je pridružila leta 1955, kmalu po tem, ko je predsednik Harry Truman prepovedal segregacijo in diskriminacijo v oboroženih silah ZDA. Leta 1979 je postala prva Afroameričanka s činom generala v ameriški kopenski vojski ter prva Afroameričanka, ki je prevzela vodenje bolničarskega korpusa kopenske vojske (United States Army Nurse Corps). Umrla je 5. avgusta 2011 (Haskins 1998, 135–138).

Frank Emmanuel Petersen, mlajši se je rodil 2. marca 1932 v Topeki v Kansasu. 22. oktobra 1952 se je pridružil mornariški pehoti s činom podporočnika in bil dodeljen letalstvu mornariške pehote. S tem je postal prvi afroameriški pilot v mornariški pehoti. Leta 1979 je postal prvi afroameriški general v mornariški pehoti (Reef 2010, 177–178).

belopoltemu polku (Dalfiume 1969, 14).

Robert Henry Lawrence, mlajši se je rodil 2. oktobra 1935 v Čikagu. Leta 1956 je v letalski bazi Malden zaključil šolanje za vojaškega pilota. Junija 1967 je bil kot major v vojnem letalstvu sprejet v Nasin program za astronaute in tako postal prvi Afroameričan, ki se je pridružil ameriški vesoljski agenciji (National Aeronautics and Space Administration, NASA). Robert Henry Lawrence, mlajši je umrl 8. decembra 1967 (Reef 2010, 161–162).

Polkovnik Guion Stewart Bluford, mlajši se je rodil 22. novembra 1942 v Filadelfiji v Pensilvaniji. Leta 1965 se je pridružil vojaškemu letalstvu in služil v Vietnamu. Leta 1979 je bil sprejet v Nasin program za astronaute in 30. avgusta 1983 postal prvi Afroameričan, ki je poletel v vesolje. V naslednjem desetletju je v vesolje poletel še trikrat, in sicer 30. oktobra 1985, 28. aprila 1991 in 2. decembra 1992 (Reef 2010, 33–35).

Kot v svoji knjigi 'Black Stars: African American Military Heroes' pravi Jim Haskins (1998, 147–150), je bila Sherian Grace Cadoria prva Afroameričanka, ki je leta 1985 napredovala v čin brigadnega generala v kopenski vojski. Rodila se je 26. januarja 1943 v Marksville v Louisiani. V kopensko vojsko je vstopila leta 1961 kot nadporočnica v WAC-u. Do svoje upokojitve 30. novembra 1990 je v svojem 29-letnem udejstvovanju v ameriški kopenski vojski služila na različnih položajih, med drugim v vietnamski vojni kot častnica zadolžena za protokol. Po vrnitvi iz Vietnama je postala prva afroameriška častnica, ki je poveljevala bataljonu vojaške policije v 'Fort McClellanu'.

Michelle Howard je bila prva Afroameričanka, ki je poveljevala ladji 'USS Rushmore'. Julija 2014 je postala prva ženska admiralka s štirimi zvezdicami v zgodovini ameriške mornarice in prva Afroameričanka s tem činom (Siol.net).

Marcelite Jordan Harris je 8. decembra 1990 napredovala v čin brigadne generalke in s tem postala prva Afroameričanka s tem činom v vojaškem letalstvu. Rodila se 16. januarja 1943 v Houstonu v Teksasu. Leta 1965 je bila sprejeta v vojaško letalsko šolo v letalski bazi 'Lackland' v Teksasu. V vojaško letalstvo je bila sprejeta 21. decembra 1965 s činom podporočnice (Reef 2010, 132–134).

Seveda ne smemo pozabiti generala Colina Luthra Powella, ki je leta 1986 postal prvi Afroameričan, ki je predsedoval združenemu štabu oboroženih sil Združenih držav Amerike (Joint Chiefs of Staff). Rodil se je 5. aprila 1937 v Harlemu v New Yorku. Po diplomi je leta 1958 vstopil v vojsko z začetnim činom podporočnika. Njegova izjemna vojaška kariera je napredovala od mlajšega častnika v Vietnamu, kjer je bil tudi ranjen, do niza poveljniških zadolžitev in na koncu do predsednika združenega poveljstva oboroženih sil Združenih držav Amerike (Powell in Persico 1996; DeYoung 2006).

In na koncu naj omenim še najpomembnejši mejnik v zgodovini Afroameričanov v oboroženih silah ZDA. 20. januarja 2013 je svoj drugi mandat v Beli hiši začel 44. predsednik ZDA, Barack Obama, prvi Afroameričan na tem položaju in hkrati tudi vrhovni poveljnik ameriških oboroženih sil (RTVSLO 2016).

10 ZAKLJUČEK

Zgodovina vključevanja Afroameričanov v oborožene sile ZDA je podobna njihovemu vključevanju znotraj ameriške družbe, le z določeno razliko. Od kolonialnega obdobja do vietnamske vojne so napredovali od sužnjev do polnopravnih državljanov ZDA z vsemi pravicami.

Afroameričani so se borili v vseh večjih konfliktih ZDA, tvegali svoja življenja, da bi zagotovili svobodo sebi in svojim družinam ter bili obravnavani kot enakopravni državljani. Herojska dejanja afroameriških vojakov v času vojn so bila v miru hitro pozabljena. Politika ameriških oboroženih sil do Afroameričanov je vse do srede 20. stoletja odražala rasne predsodke, prepričanja in prakse, ki so tedaj prevladovali v ameriški družbi. Ameriške oborožene sile so javno izvajale diskriminacijo in zagovarjale stereotip rasne manjvrednosti Afroameričanov, kar se je poznalo tudi pri njihovem vključevanju in dodeljevanju nalog, ki so jih lahko opravljali v ameriški vojski.

Uradno so Afroameričani postali del oboroženih sil ZDA leta 1867, ko je kongres z zakonom ustanovil 9. in 10. konjeniški polk ter 24. in 25. pehotni polk. Pred tem so se ameriškim oboroženim silam priključevali kot prostovoljci. V kongresno obravnavo so bili med letoma 1906 in 1917 predloženi številni zakonski osnutki z namenom, da bi Afroameričanom onemogočili udejstvovanje oziroma služenje v oboroženih silah ZDA, vendar na srečo niso bili sprejeti.

Prva svetovna vojna je po ameriški državljanski vojni velikemu številu Afroameričanov ponovno ponudila priložnost, da služijo domovini, vendar je segregacija ponovno ovirala vojaški nabor. Po prepričanju večine belopoltnih poveljnikov so bili Afroameričani primerni samo za delovne oziroma podporne enote, v katere je bila dodeljena večina afroameriških nabornikov. Vodstvo oboroženih sil ZDA se je v tej vojni začelo zavedati, da zaradi rasnih predsodkov in segregacije zanemarljivo del populacije, ki predstavlja velik vir potencialnih vojaških obveznikov, prepotrebni za popolnitev manjka v bojnih enotah v času vojn.

Pomladi 1940 je mirnodobna sestava oboroženih sil ZDA štela 230.000 vojakov, podčastnikov in častnikov, od tega je bilo afroameriških vojakov in podčastnikov samo 4.179. Oborožene sile ZDA so pomladi leta 1940 imele samo pet afroameriških častnikov, dva med njimi sta bila oče in sin, general Benjamin O. Davis, starejši in njegov sin, stotnik Benjamin O. Davis, mlajši (Sutherland 2004, 259 in 343–350; Clinton 2000, 60; Patton 1981, 168–169).

Vplivni afroameriški voditelji so še pred začetkom druge svetovne vojne lobirali za povečanje števila Afroameričanov kot tudi za njihovo polno integracijo v oborožene sile ZDA. Zavedali so se, da se z bližajočimi se volitvami in s tem povezanim prizadevanjem obeh predsedniških kandidatov, tako predsednika Franklina D. Roosevelta kot republikanskega predsedniškega kandidata Wendella Willkieja, za zagotovitev afroameriških volilnih glasov, lahko priborijo določene pravice, še zlasti na področju odprave diskriminacije v vladnih službah in nacionalni obrambi. Administracija predsednika Roosevelta je v ta namen izdala niz objav, ki so se nanašale na vključevanje Afroameričanov v oborožene sile ZDA (najavili so oblikovanje afroameriških letalskih enot, kopenska vojska je najavila oblikovanja dodatnih afroameriških bojnih enot, polkovnik Benjamin O. Davis, starejši je bil povišan v čin brigadnega generala itd.).

V nabor iz leta 1940 se je registriralo okoli 2.463.000 Afroameričanov, od tega jih je v oboroženih silah leta 1944 služilo okoli 700.000 (Circular No. 124: Utilization of Negro Manpower in the Post War Army Policy). Druga svetovna vojna je bila po navedbah Gail Buckley (2002, 277) tudi vojna pomembnih 'prvih' dosežkov za Afroameričane. Afroameričani so lahko prvič služili v letalskih enotah in mornariški pehoti, vojaška mornarica je imela prvič afroameriške častnike, ženske so lahko služile v WAC-u in WAVES-u.

Afroameriške enote, ki so bile napotene v Evropo, so na začetku lahko opravljale samo podporne naloge, niso pa smele sodelovati v bojih. Vojska, ki je še vedno podpirala segregacijo, je enako zahtevala od zaveznikov, ti pa so njihovo zahtevo zavrnil. Kot navaja Lee (1990, 450), je pomladi leta 1943 od 504.000 afroameriških vojakov na vojnih območjih v tujini služilo samo 79.000 Afroameričanov, pa še to večina v podpornih enotah. Najbližje

integraciji so bile ameriške oborožene sile v zadnjih mesecih druge svetovne vojne zaradi potrebe po dodatnih silah.

S koncem druge svetovne vojne so se oborožene sile ZDA poskušale vrniti k segregaciji, češ da rasna segregacija zagotavlja učinkovitost vojske, vendar so Afroameričani iz druge svetovne vojne izšli močnejši in odločnejši, da si zagotovijo enakopravnost. Skupaj z novo politično močjo, ki so jo dobili z volilno pravico, je afroameriška skupnost postala dovolj močna, da je lahko vplivala oziroma pritiskala na belopolte politike in zahtevala enakopravnost. Prav tako je vse več belopoltnih Američanov podpiralo odpravo rasne segregacije in uveljavitev enakopravnosti za vse. Vse te sile so se združile v administraciji Harryja S. Trumana. Ena izmed prvih precedenčnih ukrepov njegove administracije na področju zagotavljanja enakopravnosti je bila desegregacija oboroženih sil ZDA.

Lahko trdimo, da je k integraciji Afroameričanov v oborožene sile ZDA prispevalo več dejavnikov. Med njimi vsekakor lahko izpostavimo vse večje zavedanje, da segregacija spodkopava ugled ZDA v svetu; pritisk vplivnih afroameriških voditeljev; novo politično moč, ki so jo Afroameričani dobili z volilno pravico, potrebo po dodatnih vojaki zaradi korejske vojne in, ne nazadnje, spoznanje, da integracija pomeni večjo vojaško učinkovitost.

Na osnovi zgodovinske analize vključevanja Afroameričanov v oborožene sile ZDA, ki je podana v četrtem poglavju, lahko prvo oziroma **glavno hipotezo (H1), da se je povečana potreba po vključevanju Afroameričanov v oborožene sile ZDA vedno sovpadala z izrednimi razmerami, to je s časom vojn, po koncu vojne pa je bilo njihovo vključevanje manjše in bolj regulirano**, potrdim. Število afroameriških pripadnikov v oboroženih silah ZDA se je v času vojn vedno povečalo, takoj ko je bilo vojne konec, pa so oborožene sile ZDA zmanjšale njihov delež.

Že od začetka so oborožene sile ZDA odražale stanje v družbi, kar je še zlasti veljalo v začetku 20. stoletja, ko je tudi vojska uvajala segregacijo in ločitev med rasama. Ohranjanje segregacije so utemeljevali s potrebo, da se izognejo ravnim nemirrom v oboroženih silah in preprečijo zmanjšanje vojaške učinkovitosti. Pred integracijo so oborožene sile ZDA zaradi

segregacije, kar je med drugim pomenilo ločene nastanitvene, učne in druge zmogljivosti za Afroameričane, zapravljalale velike količine sredstev in virov. Na koncu se je izkazalo, da je prav ohranjanje segregacije zmanjševalo vojaško učinkovitost.

Predsednik Truman se je zavedal, da mora zvezna vlada prevzeti vodilno vlogo na področju državljskih pravic, zato je 26. julija 1948 z ukazom 'Executive Order 9981' najavil konec politike segregacije v oboroženih silah ZDA in začel proces, ki je vodil do integracije ameriške vojske. Vendar je bilo nekaj končati segregacijo v oboroženih silah ZDA 'na papirju', nekaj drugega pa v praksi. Posamezne zvrsti oboroženih sil ZDA so se implementacije Trumanovega ukaza lotile hitreje kot druge. Tako je na primer vojaško letalstvo zelo hitro implementiralo ukaz, prav tako vojaška mornarica, kopenska vojska in mornariška pehota pa sta z implementacijo zavlačevali. Dejansko je preteklo še kar nekaj časa, točneje šest let, da je bila segregacija odpravljena v vseh zvrsteh oboroženih sil ZDA.

To je bil eden izmed prvih ukrepov za odpravo segregacije na ravni zvezne vlade. Desegregacija ameriških oboroženih sil je bil pomemben presedan za zvezno vlado glede vprašanj, povezanih z rasnimi odnosi. Z ukinitvijo segregacije v ameriških oboroženih silah je ta dokazala, da belopolti Američani in Afroameričani lahko živijo in delajo skupaj. Vendar so bile oborožene sile ZDA s tem dejanjem veliko pred preostalo ameriško družbo, kar je po navedbah Binkina in drugih (1982, 31) pomenilo problem za afroameriške vojake izven oporišč, kajti preostala družba je še vedno izvajala 'Jim Crow' zakone.

Oborožene sile ZDA so bile prva velika ameriška institucija, ki je v celoti sprejela in izvajala načelo enakih možnosti. Rasne integracije pa ni bilo mogoče zadržati samo znotraj vojaških območij, saj so vojaki, ko so zaključili služenje v vojski, s seboj v civilno življenje odnesli tudi del desegregacije. Na začetku vodstvo ameriških oboroženih sil ni bilo pripravljeno ukrepati na področjih, ki so bila po njihovem prepričanju 'civilne' narave. Menili so, da vojska ne more biti instrument izvajanja družbenih sprememb.

Na osnovi analize v osmem poglavju in deloma tudi v petem in šestem poglavju lahko **izvedeno hipotezo (H2), ki pravi, da je bila vojska vdana prevladujočim družbenim**

rasnim praksam in stereotipom, zato ni postala instrument vnosa družbenih sprememb, na kar so upali številni Afroameričani, delno potrdim. Vojska je z zagovarjanjem in izvajanjem rasne enakopravnosti ter desegregacije delno lahko vplivala na civilno okolje blizu vojaških oporišč ter zlasti na podjetja, ki so imela pogodbo z zvezno vlado, saj so jih lahko 'prisilili', da so začeli izvajati rasno enakopravnost, v nasprotnem primeru bi izgubili vladno pogodbo. Šele s sprejetjem zakona o državljskih pravicah leta 1964 se je lahko začela desegregacija bližnjih civilnih skupnosti. Zakon o državljskih pravicah je prepovedal diskriminacijo v programih in aktivnostih, ki jih financira vlada, vseboval pa je tudi del, nanašajoč se na oborožene sile ZDA, saj je prepovedal diskriminacijo v objektih, ki so v zasebni lasti in jih uporabljajo pripadniki oboroženih sil ter njihovi družinski člani (hoteli, restavracije, gledališča, kinodvorane itd.). Vojaški poveljniki so se začeli zavedali, da je odgovornost izvajanja politike enakih možnosti na vseh področjih vojaškega življenja njihova.

Danes so oborožene sile ZDA popolno integrirane in ponujajo Afroameričanom večje možnosti napredovanja in priznanja, kot kdaj prej.

11 LITERATURA

A copy of the Selective Training and Service Act of 1940. Dostopno prek: <https://www.lawandthemultiverse.com/wp-content/uploads/2011/07/selective-training-and-service-act-of-1940.pdf> (14. marec 2016).

Astor, Gerals. 1998. *The Right to Fight: A History of African Americans in the Military.* Novato: Presidio Press.

Barbeau, E. Arthur in Henri Florette. 1996. *The Unknown Soldiers: African–American Troops in World War I.* Philadelphia: Da Capo Press.

Binkin, Martin, Mark J. Eitelberg, Alvin J. Schexnider in Marvin M. Smith. 1982. *Blacks and the military.* Washington, D. C.: The Brookings Institution.

Buckley, Gail. 2002. *American Patriots: the story of blacks in the military from the Revolution to Desert Storm.* New York: Random House.

Circular No. 124: Utilization of Negro Manpower in the Post War Army Policy. Dostopno prek: https://www.trumanlibrary.org/whistlestop/study_collection/desegregation/large/_,_=documents/B20_10-04_01.jpg (14. november 2015).

Clinton, Catherine. 2000. *The Black Soldier: 1492 to the present.* Boston: Houghton Mifflin Company.

Dalfiume, M. Richard. 1969. *Desegregation of the U. S. Armed Forces: Fighting on Two Fronts 1939–1953.* Missouri: University of Missouri Press.

Darden, M. Otis. 1993. *The integration of Afro-Americans into the Army Mainstream (1948–1954).* Kansas: Fort Leavenworth.

Davis, O. Benjamin. Dostopno prek:

http://en.wikipedia.org/wiki/Benjamin_O._Davis_Sr. (9. marec 2016).

DeYoung, Karen. 2006. *Soldier-The Life of Colin Powel*. New York: Alfred A. Knopf.

Directive 5120.36. Dostopno prek: https://en.wikipedia.org/wiki/Directive_5120.36 (15. januar 2016).

Edgerton, B. Robert. 2001. *Hidden Heroism: Black Soldiers in America`s wars*. Colorado: Westview Press.

Executive Order 9981. Dostopno prek:

http://en.wikipedia.org/wiki/Executive_Order_9981 (15. januar 2016).

Ferfila, Bogomil. 2002. *Svet na dlani: ZDA*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.

Fletcher, E. Marvin. 1989. *America`s First Black General: Benjamin O. Davis, Sr., 1880–1970*. Kansas: University Press of Kansas.

Freedom To Serve: Equality of Treatment and Opportunity in the Armed Services. Dostopno prek: <http://www.trumanlibrary.org/civilrights/freeserv.htm> (15. november 2015).

Gropman, L. Alan. 1998. *The Air Force Integrates: 1945-1964*. Washington, D. C.: Smithsonian Institution.

Hamilton, A. West. *The Negroes` historical and contemporary role in National defense`*. Dostopno prek: http://www.trumanlibrary.org/whistlestop/study_collections/desegregation/large/documents/B20_11-09_01.jpg (15. november 2015).

Haskins, Jim. 1998. *Black Stars: African American Military Heroes*. San Francisco: Jossey–Bass.

Hill, Duncan ur. 2012. *Kronika vojne: od leta 1914 do danes*. Jezero: Morfem.

Horton, Bill. 1944. *Reflections of a Black American Soldier in World War Two*. Dostopno prek: <http://www.workersliberty.org/node/25425> (10. november 2015).

Implementation of Air Force Policy Concerning Negro Personnel. January 31, 1950. Dostopno prek: http://www.trumanlibrary.org/whistlestop/study_collections/large/_,_=documents/B20_08-17_01.jpg (15. januar 2016).

Kennedy, John F. 1962. *Letter to the chairman of the Committee on Equal Opportunity in the Armed Forces*. Dostopno prek: <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=8733> (10. februar 2016).

Kogovšek, Neža in Brankica Petković. 2007. *O diskriminaciji: priročnik za novinarke in novinarje*. Ljubljana: Mirovni inštitut, Inštitut za sodobne družbene in politične študije.

Lanning, Lee Michael. 2004. *The African–American Soldier: From Crispus Attucks to Colin Powel*. New York: Citadel Press.

Lee, Ulysses. *The employment of Negro Troops: United States Army in World War II*. 1990. Washington, D.C: Center of military history.

McGregor, J. Morris. *Integration of the Armed Forces, 1940–1965*. 2001. Dostopno prek: http://www.history.army.mil/html/books/050/50-1-1/cmhPub_50-1-1.pdg (10. november 2015).

Millett Reed Allan in Peter Maslowski. 1994. *For the common defense: A Military History of the United States of America*. New York: The Free Press.

Militia Act of 1792. Dostopno prek: http://en.m.wikipedia.org/wiki/Militia_Act_of_1792 (9. november 2015).

Militia Act of 1862. Dostopno prek: http://en.wikipedia.org/wiki/Militia_Act_of_1862

(9. november 2015).

Military Leadership Diversity Commission. *From Representation to Inclusion: Diversity Leadership for 21st-Century Military*. 2011. Dostopno prek:
diversity.defense.gov/Portals/51/Documents/Special Feature/MLDC_Final_Report.apdf
(15. november 2015).

Monahan, M. Evelyn in Rosemary, Neidel–Greenlee. 2010. *A few good women: American`s military women from World War I to the wars in Iraq and Afghanistan*. New York: Alfred A. Knopf.

Morris, Neil, Neil Grant, Lisa Isenman, Mary Hazel Martell, Lynn McRae, John Malam in Michael Pollard. 2005. *Ilustrirana zgodovina Sveta*. Radovljica: Didakta.

Moskos, C. Charles in John Sibley Butler. 1996. *All That We Can Be: Black Leadership and Racial Integration the Army Way*. New York: BasicBooks, a Division of HarperCollins Publishers, Inc.

Nalty, C. Bernard in Morris J. MacGregor. 1981. *Blacks in the military: essential documents*. Delaware: Scholarly Resources Inc.

Nathan, Amy. 2004. *Count on us: American women in the military*. Washington, D. C.: National Geographic Society.

National Security Act, 1947. Dostopno prek:
http://global.oup.com/us/companion.websites/9780195385168/resources/chapter10/nsa/_;=nsa.pdf (12. januar 2016).

Nichols, Lee. 1954. *Breakthrough on Color Front*. New York: Random House Inc.

Patton, W. Gerald. 1981. *War and Race: The Black Officer in the American Military, 1915–1941*. Connecticut: Greenwood Press.

Powell, Colin in Joseph E. Persico. 1996. *My American Journey*. New York: The Random House Publishing Group.

President Committee on Equality of Treatment and Opportunity in the Armed Services. 1948. Dostopno prek: <http://presidency.ucsb.edu/ws/index.php?pid=60737> (15. oktober 2015).

Press Release. May 11, 1949. Dostopno prek: http://www.trumanlibrary.org/whistlestop/study_collections/desegregation/large/_;=documents/B20_09-02_01.jpg (15. oktober 2015).

Press Release. June 7, 1949. Dostopno prek: http://www.trumanlibrary.org/whistlestop/study_collections/desegregation/large/_;=documents/B20_11-11_01.jpg (15. oktober 2015).

Reef, Catherine. 2010. *A to Z of African Americans: African Americans in the Military*. New York: Facts on File, Inc.

Royall, Kenneth to Clark Clifford, with attached statement. 1949. Dostopno prek: http://www.trumanlibrary.org/whistlestop/study_collections/desegregation/large/_;=documents/B20_04-17_02.jpg (12. oktober 2015).

RTVSLO. 2016. *20. januar: Amerika dobila prvega temnopoltega predsednika*. Dostopno prek: <http://www.rtv.si/moja-generacija/20-januar-amerika-dobila-prvega-temnopoltega-predsednika/325346> (1. februar 2016).

Schloredt, Valerie in Pam Brown. 1993. *Martin Luther King: veliki ameriški voditelj, zagovornik nenasilja, umorjen v boju za pravice črncev*. Celje: Mohorjeva družba.

Siol. *Ženska, ki ima pod sabo ameriško mornarico*. Dostopno prek: http://www.siol.net/novice/svet/2014/07/michelle_howard_admiralka_stiri_zvezdice.aspx?format=json,mob=1&hide_hf=1&os=wf&ver=1.0 (18. marec 2016).

Sutherland, D. Jonathan. 2004. *African Americans at war: An Encyclopedia*. California: ABC – CLIO, Inc.

The Emancipation Proclamation 1863. Dostopno prek:

https://www.archives.gov/exhibits/featured_documents/emantipation_proclamation/index.html (5. oktober 2015).

Transcript of meeting of Fahy Committee with President Truman. 1949. Dostopno prek:

http://www.trumanlibrary.org/whistlestop/study_collections/desegregation/large_documents/B20_05-25_01.jpg (12. oktober 2015).

To Secure These Rights: The Report of the President's Committee on civil rights. 1947.

Dostopno prek: <http://www.trumanlibrary.org/civilrights/srights1.htm> (12. oktober 2015).

US Census Bureau. Dostopno prek: www.genealogybranches.com/1930census.html

(15. oktober 2015).

Valenčič, Silvia. 2015. *Retorična vizija govora I have a Dream Martina Luthra Kinga ml.*

Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.

Vandenberg, Hoyt to all Commanding Generals and Officers. 1949. Dostopno prek:

http://www.trumanlibrary.org/whistlestop/study_collections/desegregation/large_documents/B20_09-05_01.jpg (12. oktober 2015).

Žerovnik Ana. 2010. *Rasna diskriminacija v Sloveniji in ZDA*. Ljubljana: Fakulteta za

družbene vede.

Weatherford, Doris. 2008. *American Women and World War II*. New York: Castle Books.

2014 Demographics: Profile of the military Community. Dostopno prek:

<http://download.militaryonesource.mil/12038/MOS/Reports/2014-Demographics-Report.pdf>
(1. februar 2016).